

belonging to all communities. That is my humble view. So unless and until we are in a position to effect such salutary reforms I think Government will do well to keep such a Bill pending. The principle, as has been expressed, is very acceptable, eminently acceptable. But all things considered I think the Government will do well not to rush through this Bill but refer it to a Select Committee, so that it may be given the proper form which will be consistent with existing conditions.

One thing more, Sir, in European countries, in countries which have been pioneers in industrial development, in countries like England, Switzerland and Japan, they have made much head-way in matters industrial. So as practical politicians we will do well to go a bit slow in such matters and if my humble views are mis-interpreted, if my words are taken as coming from a cruel heart, I have only to observe that I am unfortunately misinterpreted.

Mr. M. Sivarama Menon (Advocate-General): The principle of the Bill has been accepted practically by all members but some objections are raised as to whether particular manufactures should be included in the schedule or not. It appears to me that it is a question which this House must consider. If this House feel that there is necessity for such consideration I have no objection. I have nothing further to say.

Motion put and carried

Secretary to the Council: The title of the Bill is "The Cochin Employment of Children Bill".

Mr. C. V. Iyyu (Kunnamkulam): I move that the Bill may be referred to a Select Committee consisting of Messrs. A. B. Salem, Popatlal Goverdhan Lalan, K. Narayana Menon, Joseph Pettah, V. K. Kutty, the Advocate-General, the Chief Medical Officer and the Joint Secretary.

Mr. T. S. Ramacandra Ayyar (Chittur-Tattamangalam): I propose the name of the Director of Public Instruction also to be a member of the Committee.

Mr. C. V. Iyyu (Kunnamkulam): I also agree to it.

Motion put and carried

RESOLUTION No. 7

Exempting tenants who hold cocoanut gardens from the operation of Section 5 (2) of Verumpattamdars Act

Mr. President: Now the House will resume the discussion on Mr. Peter's Resolution.

Mr. A. V. Moothedan (Chalakkudi): Sir, I beg to move the following amendment to resolution No. 1 discussed in this Council. The first amendment effects only a verbal change. The amendment reads thus: "ബില്ലിൽ" എന്നതിന്നു പകരം "നിയമത്തിൽ" എന്നു ചേർക്കുക (പ്രമേയത്തിന്റെ ഒന്നാംവരിയിൽ).

The second amendment is as follows:

ഇന്നുള്ള നിശ്ചിതപാട്ടം എന്നും തന്നുകൊള്ളാമെന്നും സമ്മതിക്കുന്ന കൂടിയാനവനെ ടി ബില്ലിന്റെ പരിധിയിൽനിന്നും ഒഴിവാക്കുന്നു എന്നതിന്നു പകരം താഴെ പറയുന്നതു് ചേർക്കുക.

"ടി നിയമം ൫-ാംവകുപ്പ് ൧൧൨൨ ചിങ്ങം ൧-ാംനമ്പര പ്രാബല്യത്തിൽ വരുന്നതല്ലെന്നുള്ള"

When this amendment is incorporated in the main resolution it will read thus:

"വെറമ്പാട്ടക്കൂടിയാൻ സ്ഥിരാവകാശനിയമത്തിൽ അതാതുകാലത്തെ ഉള്ളുന്ന വിലയനുരിച്ചു പാട്ടം വസൂൽചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായത്തിൽനിന്നും പ്രത്യേകാൽ തെങ്ങിൻതോപ്പുകാരടെ കായ്ക്കത്തിൽ ടി നിയമം ൫-ാംവകുപ്പ് ൧൧൨൨ ചിങ്ങം ൧-ാംനമ്പര പ്രാബല്യത്തിൽ വരുന്നതല്ലെന്നുള്ള ഒരു വിളംബരം ഉടനെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണമെന്നും ഈ സഭ ബഹുമാനപ്പെട്ട ഗവണ്മെണ്ടിനോടു് രൂപാർശ ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു."

Now, Sir, before I go to the resolution, I have to describe the provisions of section 5 of the Cochin Verumpattamdars Act. In the original Bill as introduced there was no provision like sub-section (2) of section 5. In the Bill as reported upon by the Select Committee also there was no such provision. Now section 5 as it stands provides for payment of pattam for cocoanut gardens on a graduated scale, that is according to the price of cocoanuts prevailing on the date on which the pattam is due. It goes to that. Whatever may be the pattam fixed in the pattamchit,

now the tenant has to pay in the case of cocoanut gardens, the pattam according to the prevailing market rate of cocoanuts. Section 5 (2) of the Act is to the following effect.—“Where cocoanut is the major produce of a garden land and the pattam fixed thereof under the contract of tenancy is payable in money, it shall be obligatory on the part of the Verumpattamdar to give and the lessor to accept the pattam accruing due after the commencement of this Act in kind computed on the basis of the market value of cocoanuts prevailing on the date of the contract of tenancy or the money value thereof computed at the market rate prevailing on the date on which such pattam accrues due”. Now the working of this section has caused untold misery and suffering to the people of the Cochin Kanayannur Taluk. I shall just explain. There is a pattamchit executed on the 1st day of Chingam 1107 and the pattam fixed is Rs. 15 for one acre of cocoanut garden. 15 rupees is the pattam fixed in 1107. In the year 1107 the price of cocoanuts is Rs. 15 for 1,000. Now according to this amendment the tenant has to pay 1,000 cocoanuts or their value according to the prevailing market rate. The prevailing market rate for 1,000 cocoanuts is Rs. 100. Thus the tenant will have to pay Rs. 100 now. The pattam he has to pay in the year 1107 is only Rs. 15. But by the operation of section 5 (2) the tenant has to pay 1,000 cocoanuts or the value thereof. It is not possible to pay pattam (cocoanuts) in kind. The payment of pattam in cocoanuts has not been heard of anywhere. I have already explained to the House the several practical difficulties in paying cocoanut pattam in kind. So in the case of cocoanuts it is always a question of payment in money. So it will be seen for Rs. 15 pattam in 1107, the tenant has now to pay Rs. 100 for the same cocoanut garden. That is nearly 5 times the old pattam. I have come across several cases where the pattam has been according to the present Act doubled and trebled. In certain extreme cases it has come even to 5 times. But according to the provisions of sub-section (1) of section (5) of the Act the pattam will never be enhanced or reduced. But subsection (2) just says the contrary. So the Act itself is self contradictory. But the question will be asked why this provision was inserted. There are several reasons. The provision contained in sub-section (2), that is the conversion of money pattam into cocoanut pattam, was not in the original Bill as introduced in this House nor was there a provision in the Bill as reported upon by the Select Committee. Only this amendment was given notice of by Government at the last stage. The public had no time to study the implications of this provision. All these I have explained then. Further such a vital amendment introduced at the last stage with such far-reaching consequences was passed in spite of my opposition and of the several hon'ble members. My submission to the House is that, that provision should in abeyance for two years, because now we are passing through very abnormal times and there be kept are fluctuations everywhere in the price of cocoanuts and other commodities. As a result of that, prices have gone up. But then the cost of the things necessary for the cultivation of cocoanuts have also gone very high. Now we have to pay Rs. 2—8—0 for a labourer. Today we are engaging labourers for cultivating cocoanut gardens at the rate of Rs. 2—8—0. So when this cost also is taken into account, the apparent increase in the price of cocoanuts is not a ground for increasing pattam. As I gave an illustration before the former pattam of 15 rupees now comes to Rs. 80 or 100. The tenant would not be able to pay that pattam even if he sells the whole produce. Then what about the cultivation expenses. Therefore it will be very hard if this section 5 (2) is acted upon by Government. There are so many Devaswams and the Paliam Estate. They have given notice to the tenants saying that pattam should be paid according to the money value and as calculated under section 5 (2). It causes also untold misery especially in the Cochin Kannayanur Taluk. In other taluks it will not be of much importance. I have heard hundreds and thousands of people complaining about that. Deputations have waited on our Hon'ble President, the Diwan, and deputations have also waited on His Highness, the Maharaja and wherever possible people have made representations. Therefore it is not an easy matter. There is another matter also. This will create a sort of unsettlement, a general unsettlement, in the economic condition of the tenant. The tenant must have purchased one acre of Paliam Verumpattam land at Rs. 2,000 per acre because Paliam is a very good Jenmi and the holding is permanent. If the Paliam is going to calculate at the rate provided for in section 5 (2) these holding will become useless and the cost of the yield will not be sufficient to pay the Jenmi's dues. So by one act we are reducing to penury several tenants in the Cochin Kanayannur Taluk. There will be very great hardships, heart-burning and suffering in thousands of homes of tenants in the Cochin Kanayannur Taluk if this provision is rigorously enforced. Sir, with this provisions, what is the use of fixity of tenure in the Cochin Kanayannur Taluk. A tenant is called upon to pay 4 or 5 times the agreed pattam.

Mr. B. M. Peter (*Latian Christians-Mattancheri*): Even six times.

Mr. A. V. Moothedan (Chalakkudi): The tenant cannot surrender his land because he loses all the value of improvements. That is the law of tenancy in Cochin State. Then what is the remedy for the tenant? Nothing at all. He is to wait for one or two years and sell the holding and he will be evicted. That will be the result. This will create a lot of unsettlement in the economic position of the tenants and would create great discontent in the minds of the people, and it is not the proper time for effecting such a change also. For these reasons, I request the Government to keep in abeyance the working of this provision for at least two years, till we come to our normal times. Till then it may be kept in abeyance.

Mr. P. Narayana Menon (Trippunittura): I second the amendment.

Mr. President: I must ask the Hon'ble Member to wind up his speech.

മിസ്റ്റർ പി. നാരായണമേനോൻ: മിസ്റ്റർ പ്രസിഡണ്ട്, സർ, ഈ ഒരു സംഗതി കൊച്ചികളായ നൂർ താലൂക്കിനെ പ്രത്യേകമായും കൊടുങ്ങല്ലൂർ താലൂക്കിനെ-സാമാന്യമായും ബാധിക്കുന്ന ഒരു കാര്യമാണ്. എന്നാൽ മറ്റു താലൂക്കുകളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന അംഗങ്ങൾ ഇതിന്റെ ഗൗരവം എത്രത്തോളമുണ്ടെന്ന് മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഇടയായിട്ടുണ്ടോയെന്ന് സംശയമാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ വെറമ്പാട്ടക്കുടിയാൻ ബിൽ ഒരു കാളകൂടവിഷംപോലെ യായിട്ടാണ് നിയമമായി വർത്തിക്കുന്നത്. ഇത് കൂടിയാനവനാക്ക് മാത്രമല്ല, ചില ചില കാര്യങ്ങളിൽ ജന്മികൾക്കും പലവിധത്തിലുള്ള നഷ്ടങ്ങൾക്കുടയാക്കുന്നുണ്ട്. തെങ്ങിൻ പറമ്പുകൾ സാധാരണയായിട്ടു പാട്ടത്തിന്ന് കൊടുക്കാറുള്ളത് അതാതു കാലത്തെ നാളികേരത്തിന്റെ വില കണക്കാക്കിട്ടല്ല. പറമ്പിന്റെ വില കണക്കാക്കിട്ട് അതിന് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്ന പലിശ നല്ലത്തക്കവിധത്തിലുള്ള ഒരു സംഖ്യ നിശ്ചയിച്ചിട്ടാണ് കൊച്ചികളായ നൂർതാലൂക്കിലുള്ള ജന്മികൾ അവരുടെ വസ്തുക്കൾ പാട്ടത്തിന് കൊടുക്കാറുള്ളത്. നാളികേരത്തിന് നന്നെ വിലകുറഞ്ഞ കാലത്ത് ആ വിലതന്നെയായിരിക്കും ഭാവിയിൽ എന്നേക്കും നിലനില്പുവാൻ പോകുന്നതെന്നുള്ള വിചാരം ജന്മികൾക്കും ഉണ്ടാവുകയില്ല; കൂടിയാനാക്കും ഉണ്ടാവുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് അതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിട്ടുള്ള ഒരു ഭൂസംഖ്യ നിശ്ചയിക്കുകയാണെങ്കിൽ അത് ജന്മിക്ക് സ്വീകാര്യമാകുകയില്ല; കൂടിയാനം സ്വീകാര്യമാകുകയില്ല. ഈ ബിൽപ്രകാരം പാട്ടം നിശ്ചയിച്ചുകാലത്ത് ഭൂസംഖ്യ എന്താണോ അതിന് ഇന്നു കിട്ടുന്ന നാളികേരം എത്രയാണെന്നുവെച്ചാൽ അത്രയും നാളികേരമോ, അല്ലെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ മാക്കുറു റേറ്റ് അനുസരിച്ചുള്ള വിലയോ കൊടുക്കണം. നാളികേരത്തിന് വില വളരെ കുറഞ്ഞ കാലത്ത് അതായത് റ.ക. വിലയുള്ളകാലത്ത് ആയിരം നാളികേരം പാട്ടംകിട്ടുന്ന ഒരു ഏക്കർ വിസ്താരമുള്ള ഒരു പറമ്പിന് റ.ക. പാട്ടം നിശ്ചയിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ നാളികേരത്തിന്റെ വില കൂടിയാലും ഇല്ലെങ്കിലും കൂടിയാൻ ജന്മിക്ക് കൊടുക്കേണ്ടത് ആയിരം നാളികേരമാണ്. ഇതുപോലെതന്നെ ഇത്രയും വിസ്തീർണ്ണമുള്ള മറ്റൊരു തെങ്ങിൻപറമ്പ് ൭൫ രൂപ നാളികേരത്തിന് വിലയുള്ളകാലത്ത് വേറെയൊരു ജന്മി മറ്റൊരു കൂടിയാൻ പാട്ടത്തിന് കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിന് നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള സംഖ്യ റ.ക. യോ ൪൦൦. യോ ആയിരിക്കും. അങ്ങിനെയാണെന്നുണ്ടെങ്കിൽ കൂടിയാൻ കൊടുക്കേണ്ടത് ൭൫൦. വിലകണക്കാക്കി കൊടുക്കേണ്ടിവരും. ഇതിന് കാരണം അതാതു കാലത്തെ പാട്ടം നിശ്ചയിച്ച സംഖ്യക്ക് എത്ര നാളികേരം വാങ്ങുവാൻ സാധിക്കുമോ അത്രയും നാളികേരം ഇന്നിമേലിൽ അതാതു കാലത്തെ മാക്കുറു റേറ്റ് അനുസരിച്ച് കൂടിയാൻ ജന്മിക്ക് കൊടുത്തു തീർന്നുവെന്നുള്ള ആ ഒരു തീരുമാനത്തിന്റെ ഇടയിലുള്ള തത്വം ശരിയല്ലെന്നുള്ളതാണ്. ഒരിക്കലും അങ്ങിനെ അതാതു കാലത്തെ വിലയനുസരിച്ച് പാട്ടം നിശ്ചയിക്കാറില്ല. അങ്ങിനെ നിശ്ചയിക്കാറുണ്ടെന്നുള്ള തത്വം ഗവണ്മെന്റ് അംഗീകരിച്ചിട്ടുമില്ല. ഉദാഹരണമായി സെററിൽമെൻറ് നടന്ന കാലത്ത് നെല്ലിന് വില നിശ്ചയിച്ച് ആ വില കണക്കാക്കി കരം ഇത്രയെന്ന് ഗവണ്മെന്റ് തീരുമാനിച്ചിട്ടുള്ളത് ആ സെററിൽമെൻറ് നടന്ന കാലത്ത് നെല്ലിന്റെ വില കൂടുമെന്ന് കണക്കാക്കിട്ടല്ല. ഈ വസ്തുക്കൾ പാട്ടത്തിന് കൊടുക്കുമ്പോൾ അന്ന് ആ പാട്ടശീട്ടിൽ പറയുന്ന സംഖ്യക്ക് എത്ര സാധനം കിട്ടുമോ, അത്രയും സാധനമാണ് അതിന് മേലാലുള്ള മാക്കുറു റേറ്റ് അനുസരിച്ചാണ് വസ്തുൽ ചെയ്യേണ്ടതെന്നുള്ള തത്വം ഗവണ്മെന്റ് അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ നിശ്ചയമായിട്ടും സെററിൽമെൻറ് നടന്ന കാലത്തുള്ള നെല്ലിന്റെ വില എന്തായിരുന്നെന്ന് കണക്കാക്കി കരം പിരിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു വകുപ്പ് ആയിരിക്കും ഗവണ്മെന്റ് സ്വീകരിക്കുക. അത് ചെയ്തിട്ടില്ല. പന്ത്രണ്ടോ, ഇരുപതോ കൊല്ലത്തെ ശരാശരി വില ഈ സാധനങ്ങൾക്ക് എത്രയുണ്ടെന്ന് നോക്കുക. ആ വിലയാണ് സ്റ്റാൻററായിട്ട് സ്വീകരിക്കേണ്ടത്. അതുപോലെതന്നെ

തെങ്ങിൻകൂടിക്കാരായ കുടിയാന്മാരിൽനിന്നും പാട്ടം വസൂലാക്കുന്നതിന് നാളികേരമായിട്ട് എടുക്കാവുന്നതാണ്. അതിന്റെ ചെലയേണ്ടത് നാളികേരത്തിന് പറ്റുണ്ടോ, ഇരുപതോ കൊല്ലത്തെ ശരാശരി വില എത്രയെന്നു കാണുക. അങ്ങിനെ കണക്കാക്കി കിട്ടുന്ന വിലയായിരിക്കണം പാട്ടമായി വസൂൽ ചെയ്യുവാൻ. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ കുടിയാന്മാർക്ക് നഷ്ടം ഉണ്ടാവുകയില്ല. അല്ലാതെകണ്ട് പാട്ടം നിശ്ചയിച്ച കാലത്തെ പാട്ടസംഖ്യ കൊടുത്താൽ പോരാ, സാധനങ്ങളുടെ കൂടുതൽ വിലയനുസരിച്ച് അതാതു മാർക്കറ്റ് റേറ്റനുസരിച്ച് മേലിലും കൊടുക്കേണ്ടതാണെന്ന് പറഞ്ഞാൽ അതു ഒരിക്കലും ശരിയാവുകയില്ല. മുമ്പുള്ള ഓരോ ഉദാഹരണങ്ങളും നോക്കുകയാണെങ്കിൽ പല പറമ്പുകളിൽ പല വിധത്തിലുള്ള പാട്ടങ്ങളായിരിക്കും എന്നുള്ളത് നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കും. അങ്ങിനെ യുള്ള ഒരു തത്വത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഭൂസംഖ്യയിൽ ഐക്യരൂപം വരുമെന്നുള്ളത് തീർച്ചയാണ്.

പിന്നെ വേറൊരു അഭിപ്രായമുള്ളത് സാധനങ്ങളുടെ വില കൂടിയകാലത്ത് കുടിയാന്മാർക്ക് കുറെ അധികം ആദായം കിട്ടുന്നുമെന്നുള്ളതാണ്. അതിന്റെ ഒരു ഓഹരി ജന്മിക്കും കിട്ടേണ്ടതല്ലെന്നുള്ളതാണ് മറ്റൊരു ചോദ്യം. എന്നാൽ ഈ സാധനങ്ങളുടെ വില കുറഞ്ഞുകാലത്ത് കുടിയാന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന കഷ്ടതകളെപ്പറ്റി ആരും ഓർക്കുന്നില്ലായിരിക്കാം. അന്നുകാലത്ത് ജന്മികൾ കുടിയാന്മാർക്ക് യാതൊരു ഇളവും ചെയ്തുകൊടുത്തിട്ടില്ല. ഈ വക പരമാർത്ഥങ്ങൾ നമ്മൾക്കെല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്നതാണ്. സാധനങ്ങളുടെ വില കൂടുതൽ ഉള്ള കാലത്ത് ജന്മി കുടിയാനിൽനിന്നും കൂടുതൽ പാട്ടം വസൂൽചെയ്യാതിരുന്നാൽ മാത്രമേ കുടിയാന് മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ പരിഹരിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ആ തത്വം അനുസരിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ സാധനങ്ങളുടെ വില എത്രത്തോളംകാലം കുറഞ്ഞു നിന്നിരുന്നുവോ അത്രത്തോളംകാലം കുടിയാന്മാർക്ക് സഹിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ള നഷ്ടങ്ങളും ഭേദഗങ്ങളും എത്രയാണെന്നുള്ളത് ഓർക്കാതെ ഇപ്പോഴത്തെ ഈ താല്ക്കാലിക വിലക്കൂടുതലിനെ മാത്രം പരിഗണിച്ച് അവരിൽനിന്നും കൂടുതൽപാട്ടം വസൂൽചെയ്യണമെന്നുള്ള തത്വം കഷ്ടകരമായൊരു ചെലയുന്ന ഒരു കടംകൈയാണെന്നുള്ളത് മറക്കത്തക്കതല്ല.

ഇനി മറ്റു ചില കാര്യങ്ങളാലോചിച്ചാൽ ജന്മികൾ പാട്ടം കൂടുതൽ ആവശ്യപ്പെടുന്നത് വലിയ അക്രമവും, അനീതിയുമാണെന്ന് നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കും. ഉദാഹരണമായി ചില ജന്മികളുടെ കാര്യം പറയാം. അമ്മതമ്പുരാൻ കോവിലകംവക കുറെ ഭൂമികൾ പാട്ടത്തിന്നുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ആവക ഭൂമികൾ പണം കൊടുത്ത് വിലക്കു വാങ്ങിച്ചിട്ടുള്ളതല്ല. അടുത്തുള്ള പുറംപോക്ക് സ്ഥലങ്ങൾ പണ്ടുകാലത്ത് പതിച്ചു വാങ്ങിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ജന്മികൾക്കല്ലാതെ പുറംപോക്ക് സ്ഥലങ്ങൾ പതിച്ചുകൊടുക്കുകയില്ലെന്നുള്ള ഗവണ്മെന്റിന്റെ പണ്ടത്തെ പ്രവർത്തനരീതിയനുസരിച്ചാണ് ഈ വക വസ്തുക്കൾ കോവിലകത്തേക്ക് പതിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. ഈ വസ്തുക്കളിൽ ജന്മി യാതൊരു പ്രയത്നവും ചെയ്തിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ മറ്റുതിനായ്ക്കിരത്തിൽപരം രൂപ പാട്ടംകിട്ടുന്ന ഈ വസ്തുക്കൾക്ക് വലിയമ്മതമ്പുരാൻ കോവിലകത്തുനിന്ന് കൊടുത്തുവരുന്നത് (തിരുമുൽക്കായാണെന്നുതോന്നു) മറ്റുതോ നാലുതോ രൂപമാത്രമണ്. ഈ വസ്തുക്കൾ ആദ്യം വളരെ കുറഞ്ഞ നിലയിലായിരുന്നു കുടിയാന്മാർക്ക് പാട്ടത്തിന്നുകൊടുത്തിരുന്നത്. പിന്നീട് കുടിയാന്മാർ പ്രയത്നം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഫലവൃക്ഷാദികളുടെ വിലയും മറ്റും ജന്മികൊടുത്ത് അനുവേദിക്കുങ്ങളും മറ്റും ജന്മിയുടെ സ്വന്തമാക്കിയിരുന്നുവെങ്കിൽ പാട്ടം കൂട്ടിയാൽ അതിന് യാതൊരു വിരോധവുമില്ല. ഇതൊന്നും കൂടാതെ ക്രമേണ പാട്ടംകൂട്ടി കൂട്ടിയാണ് ഈ ൨൦,൦൦൦ കയും ൩൦,൦൦൦ കയും എന്ന സമ്പ്രദായമാക്കിയിട്ടുള്ളത്.

മിസ്റ്റർ എ. ഈച്ചരമേനോൻ: ഇത് ബില്ലിൽ ഇല്ലെങ്കിൽതന്നെ പാട്ടം കൊടുക്കേണ്ട?

മിസ്റ്റർ പി. നാരായണമേനോൻ: ഇപ്പോൾതന്നെ ചെയ്തുവരുന്നത് പൂർണ്ണ അനീതിയാണ്. ജന്മിക്കും, കുടിയാനും യാതൊരു ദോഷവും വരാതെയിരിക്കണം. അതിനുള്ള യാതൊരു സംരക്ഷണകളും പ്രതിനിധികളാകട്ടെ ഗവണ്മെന്റുകൾ ചെയ്തിട്ടില്ല. പല തെറ്റിദ്ധാരണകൾക്കൊണ്ട് വന്നുപോയിട്ടുള്ളതാണെന്നുള്ളതിന് പല തെളിവുകളും ഹാജരാക്കുവാൻ സാധിക്കും. ഗവണ്മെന്റ് വസ്തുക്കൾ ജന്മികൾക്കല്ലാതെ സാധുക്കൾക്ക് പതിച്ചുകൊടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് ഈവക വസ്തുക്കൾ ജന്മികളുടെ കൈവശം വന്നുപോന്നിട്ടുള്ളതാണ്. ഈവക വസ്തുക്കളിൽ ജന്മികളെ അവകാ

ശം എത്രത്തോളമാണെന്ന് നമുക്കെല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്നതാണ്. ഈ നിലക്ക് എന്തിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ജനികൾക്ക് പാട്ടും കൂടുതൽ കിട്ടണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നതെന്നുള്ളത് ഇവിടെയുള്ള ജനികൾതന്നെ ഒന്നു പറഞ്ഞാൽ തരക്കേടില്ല. അവർക്കുള്ള അർഹതയെന്താണെന്നുള്ളത് ഒന്ന് വ്യക്തമാക്കട്ടെ. അതുപോലെതന്നെ പരമ്പോക്ഷവസ്തുക്കൾ—വെറുതെ പതിച്ചുകിട്ടിയ വസ്തുക്കൾ—കൂടുതൽ ആദായം കിട്ടണമെന്ന് പറയുന്നതിനുള്ള അർഹത എന്താണ് ജനികളുള്ളതെന്നാണ് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നത്. രൊക്കവിലക്ക് വാങ്ങിയ ഒരു വസ്തുവാണെങ്കിൽ ജനിക്കും, കുടിയാനും കിട്ടണമെന്നുള്ളത് ശരിയാണ്. ഇതിനെപ്പറ്റി യാതൊരു വാദവുമില്ല. ഇങ്ങിനെയുള്ള സംഗതികളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി നോക്കുമ്പോൾ ഇന്നുള്ള പാട്ടും അനുഗ്രായമായിട്ടുള്ളതാണ്. (ഹിയർ, ഹിയർ) വാസ്തവത്തിൽ കുടിയാനാക്കുള്ള അർഹതയും, അവകാശവും പരമാർത്ഥമായ ഒരു സംഗതിയാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് ഇനിയും അവരെ ഉപദ്രവിക്കാതെയിരിക്കണമെന്ന് ഞാൻ പറയുവാനുണ്ടായ കാരണം. ൧൦൦ ക. പാട്ടും നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വസ്തുവിന് മേലാൽ കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്നത് ൫൦൦ രൂപയോ ൩൦൦ രൂപയോ ആണ്. അമ്മതമ്പുരാൻ കോവിലകംവക വി. ടി. കെ. എസ്റ്റേറ്റ് പാട്ടത്തിന് നടന്നുവരുന്ന ചെറിയ ചെറിയ സാധുക്കൾ നമ്മുടെ നാട്ടിലുണ്ട്. ൮൦൦ ക. യാണ് ഒരാൾ ആദ്യം പാട്ടം കൊടുത്തുവന്നിരുന്നതെങ്കിൽ ആ ആൾ മേലിൽ കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്നത് ൨,൦൦൦-ൽ ചിലപാനം രൂപയാണ്. അതുപോലെതന്നെ ൨൦൦൦ ക. പാട്ടം തീർത്തുവരുന്ന മറ്റൊരാളുണ്ട്. ആ മനുഷ്യൻ ഇനിമേലാൽ എന്താണ് തീർത്തുവരേണ്ടതു എന്നുനോക്കുമ്പോൾ ൧൦,൦൦൦-ൽ ചിലപാനം രൂപയാണ് വരുന്നത്. ഇങ്ങിനെ ൫ ഇരട്ടിയും, ൩ ഇരട്ടിയും, ൧൦ ഇരട്ടിയും മറ്റുമാണ് ഒരാൾക്ക് തീക്കേണ്ടിവരുന്നത്. ഈ ഒരു തത്വം അനുസരിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ സാധുക്കളായ കുടിയാന്മാരിൽ നിന്ന് ഇങ്ങിനെ കൂടുതൽ വാങ്ങിക്കുന്ന ഒരു നയം ഈ കൌൺസിലും, ഗവണ്മെണ്ടും ഒന്നിച്ചു് അംഗീകരിക്കുകയാണെന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിനേക്കാൾ കൂടുതലായ ഒരു കഷ്ടം കുടിയാന്മാർക്ക് വേറെ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരികയില്ല. പ്രബലന്മാരും ശക്തന്മാരായ കൂട്ടരിൽനിന്ന് സെററിൽമെണ്ട് കാലത്തു് നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള തോതു് അനുസരിച്ചുള്ള നെല്ലൊ, മറ്റു സാധനങ്ങളോ വാങ്ങിക്കുന്ന ആ നയം ഗവണ്മെണ്ടു് സ്വീകരിക്കുകയായിരുന്നുവെന്നുവരികിൽ അതു് എത്രനന്നായിരുന്നെന്നെ (ഹിയർ, ഹിയർ) സെററിൽമെണ്ടു് നടന്നകാലത്തു് നെല്ലിനു് ക്ലിപ്തനാണ് ഒരു പറക്ക് വിലനിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഈ നിലക്ക് പ്രബലന്മാരായ ആളുകളിൽനിന്ന് നെല്ലു ഗവണ്മെണ്ടു് വസൂലാക്കുകയാണെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഇതു് സാധുക്കളായ കഷ്ടകൾക്കും ബാധകമാക്കാമായിരുന്നു. സാധുക്കളായിട്ടുള്ള ആളുകളിൽനിന്നു് കൂടുതൽ വാങ്ങിക്കുക; പ്രബലന്മാരും, ശക്തന്മാരായിട്ടുള്ള ആളുകളിൽനിന്നു് കുറവായിട്ടു വാങ്ങിക്കുക, ഈ നയം സാദ്ധ്യമല്ല.

Mr. President: I must ask the Hon'ble Member to wind up his speech.

മിസ്റ്റർ പി. നാരായണമേനോൻ: ഒന്നു രണ്ടു സംഗതികളുംകൂടി പറഞ്ഞു അവസാനിപ്പിക്കാം. ഒന്നുകിൽ എല്ലാ കുടിയാന്മാർക്കും ബാധകമാകത്തക്കവിധത്തിൽ ആക്കിത്തീർക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു നിയമം ഉണ്ടാക്കി അടുത്ത സെററിൽമെണ്ടു് വരെയെങ്കിലും ഇതു് നിർത്തിവെക്കുക. അമെണ്ടു് മെണ്ടിൽ പറയുന്നത് അതല്ലായെന്നുണ്ടെങ്കിൽ പദാർത്ഥങ്ങളുടെ വില കുറഞ്ഞുകാലത്തു് വളരെ കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ കുടിയാന്മാർക്കു് എത്രത്തോളം അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നിരുന്നവോ, അത്രത്തോളം കാലത്തെയെങ്കിലും കൊടുത്തു് അവരിൽനിന്നും കൂടുതലായി വസൂൽ ചെയ്യാതിരിക്കുക. ഇതു് രണ്ടുമല്ലെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഈ കുടിയാന്മാരിൽനിന്നു് സാധനങ്ങളായിട്ടൊ, അല്ലെങ്കിൽ ഭാവിയിൽ മാക്കററ റേററു് അനുസരിച്ചു് വസൂലാക്കാവുന്ന തത്വത്തിന്മേൽ എല്ലാ പ്രജകളിൽനിന്നു് സെററിൽമെണ്ടു് നടന്നകാലത്തു് നെല്ലിനു് നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള വിലയെന്തൊ ആ തോതനുസരിച്ചു് ഇന്നകരം നെല്ലായിട്ടു് വസൂലാക്കുന്ന നയം ഗവണ്മെണ്ടു് അംഗീകരിക്കുക. ഇങ്ങിനെ ഏതെങ്കിലും ഒന്നു ചെയ്യാത്തപക്ഷം മുമ്മതു് കോക്ടോക്കിന്റെ ഭരണകാലത്തു് ഉണ്ടാക്കിയ പോലെയുള്ള ഒരു നിയമമായിരിക്കും ഇതെന്നു് നമ്മുടെ ഭാവി സന്താനപരമ്പരകൾ വിശ്വസിച്ചു് നമ്മളെ കുറപ്പെടുത്തുവാൻ ടിയാകമെന്നു് സകല അംഗങ്ങളേയും, ഗവണ്മെണ്ടിനേയും ധരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് എന്റെ പ്രസംഗത്തെ അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

The House rose for lunch at 1-30 p.m. and reassembled at 2-30 p.m. with the Deputy President in the Chair

Mr. V. K. Bhaskara Menon (Cranganur): Sir, there is no quorum. The House may be adjourned. There should be at least 15 members to constitute quorum. I don't think there is 15. I counted only 14.

Deputy President: Now there is 15.

Mr. V. K. Bhaskara Menon (Cranganur): If you wait for some time more, there will be 20, but when the House assembled, there was not 15.

മിസ്റ്റർ കെ. എസ്സ്. പണിക്കർ: മിസ്റ്റർ പ്രസിഡണ്ട്, സർ, കൊച്ചിയിൽ ഒരു വെറുവാട്ടുകുടിയാൻ നിയമം ദൈവഗതിയാ പാസായി. ജനികൾക്കു കിട്ടേണ്ടതായ പാട്ടും അതാതു സന്ദർഭങ്ങളിൽതന്നെ കൃത്യമായി കിട്ടുന്നതിന്നു പര്യാപ്തമായവിധത്തിൽ—കുടിയാന്മാരുടെ രക്ഷക്കുവേണ്ടിയല്ല—കുടിയാന്മാർക്കു ഭൂമിയിൽ സ്ഥിരാവകാശം കിട്ടുമെന്ന വ്യാമോഹം കുടിയാന്മാരിൽ ജനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ജനികളുടെ രക്ഷക്കുവേണ്ടി ഒരു നിയമം ഇവിടെ പാസാക്കുകയുണ്ടായി.

മിസ്റ്റർ എ. മാധവപ്രഭു: ഇപ്പോൾ അതു ജനികളുടെ രക്ഷക്കുവേണ്ടിയായി!

മിസ്റ്റർ കെ. എസ്സ്. പണിക്കർ: അതെ, അതു ജനികളുടെ രക്ഷക്കുവേണ്ടിയുള്ളതാണ്. കുടിയാനു സ്ഥിരാവകാശമെങ്കിലും കിട്ടുമല്ലോ എന്നുള്ള വ്യാമോഹംകൊണ്ട് അതിവിടെ പാസാക്കിയെന്നു മാത്രമല്ലാതെ അതുകൊണ്ട് കുടിയാനു പറയത്തക്ക ഒരു രക്ഷയും കിട്ടുന്നില്ല. നാളികേരത്തിന്നു അതാതു കാലത്തെ വിലത്തോതനുസരിച്ചുള്ള പാട്ടും കൊടുക്കണമെന്നു വ്യവസ്ഥയിൽ ഒരു ഭേദഗതി ചെയ്യണമെന്നുള്ളതാണ് ഈ പ്രമേയംകൊണ്ട് അവശ്യപ്പെടുന്നത്. പാട്ടുശീട്ടു എഴുതിയ കാലത്തു നാളികേരത്തിന്നുണ്ടായിരുന്ന വിലയേക്കാൾ വളരെ കുറഞ്ഞ വിലത്തോതു നാളികേരത്തിന്നുണ്ടായിരുന്ന കാലത്തു ജനികളോടു പാട്ടത്തിൽ എന്തെങ്കിലും കുറവുചെയ്തു തരണമെന്ന് വളരെക്കാലം അപേക്ഷിച്ചിട്ടും യാതൊരു രക്ഷയും കുടിയാന്മാർക്കുണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഈ യുദ്ധം തുടങ്ങിയതിനുശേഷം അതായത്, ഒന്നരയോ രണ്ടോ കൊല്ലമായിട്ടു നാളികേരത്തിന്നു അല്പം വില കയറുവാൻ തുടങ്ങിയതു കണ്ടപ്പോഴാണ് നിർദ്ദാശ്യവശാൽ ഈ ബിൽ ഇവിടെ വന്നത്. വലിയൊരു ഭൂരിപക്ഷത്തിന്നു നിർദ്ദാശ്യവും മറ്റൊരു ന്യൂനപക്ഷത്തിന്നു ഭാഗ്യവുമായ കാലത്താണ് ഈ ബിൽ വന്നത്. അപ്പോഴാണ് അതാതു കാലത്തെ വിലത്തോതനുസരിച്ചുള്ള പാട്ടും കൊടുക്കണമെന്നു വ്യവസ്ഥ വന്നത്. പാട്ടുശീട്ടു എഴുതിയ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന വൃക്ഷങ്ങളിൽനിന്നു ഇപ്പോൾ ഫലംതന്നെയില്ലാതായിട്ടുണ്ട്. അതിന്നും പുറമെ കൊടുങ്കാറ്റുണ്ടായ കാലത്തു പറമ്പിലുള്ള ഏറ്റവും നല്ല വൃക്ഷങ്ങളാണ് നശിച്ചു പോയിട്ടുള്ളത്. കുടിയാൻ പ്രയത്നിച്ചുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള നല്ല വൃക്ഷങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ അതു കൊടുങ്കാറ്റിൽ നശിച്ചുപോയി. ആ നഷ്ടത്തിന്നു പാട്ടത്തിൽ യാതൊരു കുറവും ജനികൾ ചെയ്തിട്ടില്ല. അങ്ങിനെ വളരെ കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ സഹിച്ചിരിക്കുന്ന കുടിയാനെയാണ് നാളികേരത്തിന്റെ അതാതു കാലത്തെ വിലത്തോതനുസരിച്ചു പാട്ടും കൊടുക്കണമെന്ന് നിബ്ബന്ധിക്കുന്നത്. ഇതു കൊച്ചികണയന്തർ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ എന്നീ താലൂക്കുകളെ കഠിനമായും മകുന്ദപുരം, തൃശ്ശിവപേരൂർ, തലപ്പിള്ളി എന്നീ താലൂക്കുകളെ സാമാന്യമായും ബാധിക്കുന്ന ഒരു സംഗതിയാണ്. ഇതു തെങ്ങിൻ കൃഷിക്കാരായ കുടിയാന്മാർക്കു വളരെ ദ്രോഹം ചെയ്യുന്ന ഒരു സംഗതിയാണ്. ഈ സംഗതിയിൽ എന്തെങ്കിലും ഒരു വ്യത്യാസം ചെയ്യണമെന്നു ഈ ബിൽ പാസായ അവസരത്തിൽതന്നെ വളരെ ശക്തിയായി ഇവിടെ വാദിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ൧൧൧൪-ൽ നാളികേരത്തിന്റെ വില സീമാതീതമായി കുറഞ്ഞുപോയതുകൊണ്ട് പാട്ടത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ഇളവു ചെയ്യുവാനും നികുതിയിൽ ഇളവു ചെയ്യുവാനും ഗവണ്മെന്റിനോടു് ഈ നിയമസഭ അപേക്ഷിക്കുകയുണ്ടായി. അന്നു ഉപക്ഷേപം വഴിയായും പ്രമേയം വഴിയായും വിലക്കുറവുമൂലം കഷ്ടപ്പെടുന്ന കുടിയാനവനെ പാട്ടമിളവു ചെയ്തുകൊടുത്തും നികുതിയിളവു ചെയ്തുകൊടുത്തും സഹായിക്കണമെന്നു ഗവണ്മെന്റിനോടപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആ കാലത്തു ഗവണ്മെന്റിന്നു കണ്ണു തുറക്കുവാനുള്ള സന്ദർഭമുണ്ടായില്ല. ഈ ഗവണ്മെന്റ് കുടിയാന്റെ ഗവണ്മെന്റാണെന്നു ഒരിക്കലും ഗവണ്മെന്റും സമ്മതിക്കുകയില്ല; പൊതുജനങ്ങളും സമ്മതിക്കുകയില്ല. ജനികളെ താലോലിക്കുവാനുള്ള ഒരു ഗവണ്മെന്റാണ് ഇന്നത്തെ ഗവണ്മെന്റ്. ജനികളെ താലോലിച്ചാൽ മാത്രമേ ഗവണ്മെന്റിന്നു നിലനില്പുണ്ടാകയുള്ളൂ എന്നാണ് ഗവണ്മെന്റ് വിചാരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് കുടിയാന്റെ കണ്ണനാളമടക്കുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥ ഈ നിയമത്തിൽ കടന്നു

കൂടിയതു്. ദയവുചെയ്തു ഈ വ്യവസ്ഥ നിയമത്തിൽനിന്നും നീക്കം ചെയ്യണമെന്നാണ് ഞങ്ങൾ അപേക്ഷിക്കുന്നതു്. ഈ വ്യവസ്ഥമൂലം ഇവിടത്തെ കഷ്ടകർത്രേയസ്സിലും അഭിവൃദ്ധിയിലുമുള്ള സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതെന്ന് വസ്തുത ഗവണ്മെന്റ് നല്ലപോലെ മനസ്സിലാക്കി. കൊച്ചിരാജ്യത്തെ ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ “സൗന്ദര്യറാണി” എന്ന അഭിസംബോധനത്തിനിടയാക്കി തീർത്തിട്ടുള്ളതു് ഇവിടത്തെ കൃഷിക്കാരുടെന്ന ബോധം ഗവണ്മെന്റിനുണ്ടെന്നു കാണിക്കുവാൻവേണ്ടി ഈ വ്യവസ്ഥ റദ്ദ് ചെയ്യണമെന്നു ഞങ്ങൾ ഗവണ്മെന്റിനോടപേക്ഷിക്കുന്നു.

മിസ്റ്റർ പി. കുമാരനെഴുത്തശ്ശൻ: അവർക്കു ഇപ്പോൾ അതില്ലേ?

മിസ്റ്റർ കെ. എസ്സ്. പണിക്കർ: ഒരിക്കലുമില്ല. നാടിന്റെ നട്ടെല്ലു്, ജന്മികളല്ല, കൃഷിക്കാരുണ് എന്ന കാര്യം ഗവണ്മെന്റ് ഒരിക്കലും വിസ്മരിച്ചുപോകരുതു്. അങ്ങിനെ നാടിന്റെ നട്ടെല്ലായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന കഷ്ടകര ചുരുക്കം വില ജന്മികൾക്കു് ചൂഷണംചെയ്തുവാൻ വഴിവെച്ചു കൊടുക്കുന്നതു് ഒരിക്കലും ശരിയല്ല. അങ്ങിനെയുള്ള ഗവണ്മെന്റിനു ഒരിക്കലും നിലനില്പുണ്ടാകയില്ല. അടുത്തുതന്നെ ഏതെല്ലാം സാമ്രാജ്യങ്ങൾ നശിച്ചു പോയിരിക്കുന്നു. സാദം കൈസാറും ഇന്നു എവിടെയിരിക്കുന്നു! ഈവക പ്രവൃത്തികൾകൊണ്ടാണ് അവരുടെ സാമ്രാജ്യവിനാശത്തിന്നു ഇടയായതു് എന്ന സംഗതി ഗവണ്മെന്റ് കാക്കേണ്ടതാണ്. അങ്ങിനെയുള്ള പരിവർത്തനങ്ങൾ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വരാതിരിക്കണമെങ്കിൽ, ഇവിടത്തെ രാജഭരണരായ ജനങ്ങൾ നമ്മുടെ രാജവംശത്തെ ഭയഭക്തിബഹുമാനാദരവോടുകൂടി എന്നും ആരാധിക്കണമെന്ന വിചാരം ഗവണ്മെന്റിനുണ്ടെങ്കിൽ, ഇവിടത്തെ കടിയാന്മാരും കഷ്ടകരം ഗവണ്മെന്റിനെ എപ്പോഴും ബഹുമാനിക്കണമെന്ന വിചാരം ഗവണ്മെന്റിനുണ്ടെങ്കിൽ തീർച്ചയായും കഷ്ടകരുടെ സങ്കടനിവാരണം ചെയ്തു കൊടുക്കേണ്ടതു് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്.

ഇവിടെ നെല്ലിന്നു വില കൂടിയെങ്കിലും ജനങ്ങൾ അതിനെപ്പറ്റിയൊന്നും ആക്ഷേപിക്കുന്നില്ല. കൊടുങ്കാറ്റുമൂലം നെല്ലൊന്നും കടമറിഞ്ഞു വീഴുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നാൽ പറമ്പുകളിലുള്ള സകല വൃക്ഷങ്ങളും കൊടുങ്കാറ്റുമൂലം നശിച്ചു പോയിരിക്കുന്ന ഒരു കാലമാണിതു്. പുതുതായി വെച്ചു വൃക്ഷങ്ങൾ ഇനി എത്രനാൾ കഴിഞ്ഞാലാണ് ഫലപുഷ്പിയിൽ വരുവാൻ പോകുന്നതെന്ന സംഗതി ഗവണ്മെന്റിന്നു ആലോചിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. അങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു് ഈ ബില്ലിന്റെ വ്യവസ്ഥ അനുസരിച്ചു പാട്ടം കൊടുക്കുവാൻ കടിയാന്മാരെ നിബ്ബന്ധിച്ചാൽ അവർ പാട്ടം ഒഴിഞ്ഞുപോകുവാൻ നിബ്ബന്ധിതരായിത്തീരുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു് ഗവണ്മെന്റ് കൃഷിക്കാരുടെമേൽ ദയവുണ്ടായി, കൃഷിക്കാരെ രക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ് വെറമ്പാട്ടക്കുടിയാൻ നിയമം നടപ്പാക്കിയതെന്ന ബോധം ഗവണ്മെന്റിനുണ്ടെങ്കിൽ, ആ നിയമത്തിന്റെ ഫലം കഷ്ടകർക്കു് ലഭിക്കണമെന്നു ഗവണ്മെന്റിനു് വിചാരമുണ്ടെങ്കിൽ, തീർച്ചയായും ആ തത്വത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഗവണ്മെന്റ് പ്രവർത്തിക്കണമെന്നും ഈ പ്രമേയത്തെ ഗവണ്മെന്റ് യാതൊരു എതിർപ്പും കൂടാതെ രാജ്യക്ഷേമത്തെ മുൻനിറുത്തിക്കൊണ്ടു് സ്വീകരിക്കണമെന്നും ഞാൻ അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

മിസ്റ്റർ പി. കുമാരനെഴുത്തശ്ശൻ: സർ, ഒരു സംഗതി അറിഞ്ഞാൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു. ഈ പ്രമേയം ഇവിടെ അവതരിപ്പിച്ചു. അതിനുള്ള ഭേദഗതിയും അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതു രണ്ടുംകൂടി കൂട്ടായിട്ടുള്ള ഒന്നാണോ? ഭേദഗതി സ്വീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞുവോ?

മിസ്റ്റർ കെ. എസ്സ്. പണിക്കർ: അതിവിടെ സ്വീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞു.

Mr. Deputy President: The amendment is not accepted, it will be put to vote after the discussion is over.

Mr. P. Kumaran Ezhuthassan (Vadakkancheri): So, Sir, it is a joint discussion of the resolution as it stands and the amendment.

Sir, the resolution as it stands seeks to achieve what exactly is not clear from the wording employed in the resolution. The immediate reaction on my part with such a worded resolution was to enquire of the Hon'ble Mover of this resolution what exactly it is that he wants through this resolution. The doubt in my mind was whether it is a case of the tenants mentioned in clause (2) of section 5 of the existing Verumpattamdars Act, whether it is a case of such tenants being excluded from the purview of the Act or in other words whether it is the case of the Hon'ble mover that such tenants need not be given fixity of tenure or in other words they should be relegated to the position wherein they were before this so-called boon of the Verumpattamdars Act which was passed at this time last year or whether it is a case of clause (2) being put out of

operation. Such an enquiry was made by me to the Hon'ble Mover this morning and his reply is in my possession. He takes up both the positions. Firstly he would like to have the tenants mentioned in clause 2 of the Act to be saved from the mischief of that clause or at least as an alternative he wants that the Government may be pleased to leave such tenants, that is tenants under the purview of that sub-clause, be relegated to their position, that they be allowed with a view to drive the Jenmi to a suit for eviction on the ground of arrears of pattam forcing thereby the Jenmi to a court of law leading thereby to the payment of the value of improvements to the tenant to which he is entitled. The Hon'ble Mover's view being that even such a course will be much better than what will be worked by the mischief of clause 2. I hope I have understood the position of the mover correctly.

Mr. B. M. Peter (*Latin Christians Mattancheri*): Yes.

Mr. P. Kumaran Ezhuthassan (*Vadakkancheri*): That being the scope of the resolution, Sir, and the discussion being a discussion on the resolution as also the amendment, let me first with your leave, Sir, take up the amendment. The amendment tabled by a very veteran and able member of this House, my Hon'ble friend Mr. Moothedan, unfortunately is defective. I will first go to the last line in the amendment. "ഇന്നുള്ള നിശ്ചിതപാട്ടം എന്നും തന്നുകൊള്ളാമെന്നു സമ്മതിക്കുന്ന കടിയായവനെ ടി ബില്ലിന്റെ പരിധിയിൽ നിന്നു ഒഴിവാക്കുന്ന" എന്നതിന്നു പകരം താഴെ പറയുന്നതു ചേർക്കുക.—“ടി നിയമം 5-ാം വകുപ്പ് 1122 ചിങ്ങം 1-ാം നമ്പര പ്രാബല്യത്തിൽ വരുന്നതല്ലെന്നുള്ള”. I submit Sir, that the Hon'ble Mover of the amendment seems to have forgotten perhaps the scope of the resolution. What is it he says in the last portion of the amendment? What he wants to be substituted for what is in the resolution is that clause 5 of the existing Act be not put into operation till the 1st day of Chingam 1122. That according to me Sir, is something outside the scope of the resolution.

The main resolution refers to clause (2) and clause (2) alone of section 5 while the amendment is an omnibus one taking in clauses (1) and (2). Clause (1) of section 5 fixes the present existing pattam for all time, neither increase or decrease. Therefore the amendment will have to be suitably amended, if the Hon'ble Mover of the amendment seeks to continue his amendment.

Now with regard to the first amendment, it is only a verbal change. The second amendment according to my humble line of thought is beyond the purview of the original resolution—further one could have raised a point of order and it could have been ruled out of order—but I was not present in the House at that picturesque moment when the House was without a Quorum, my humble self contributing to it, not deliberately. Whatever that be I have only to point it out because both the officials and non-officials have contributed to it.

Now on the merits of the main resolution, my position in this matter may smack of a bit of awkwardness. But I do not consider that position to be anything awkward for me. On the other hand I consider the position to be something creditable to me. As was pointed out earlier in the course of the debate, this most mischievous clause (2) was not in the report of the Select Committee. Clause (2), I call it mischievous just at this moment—was not there and that was an amendment tabled by the Hon'ble Mover of the Bill, namely the Hon'ble Member for Revenue. There were expressions of thankfulness to the Government and expressions the other way also, as to how that amendment happened to be tabled by the Government itself when such a clause was not in the Select Committee report. I am not here upon what is behind either the first or the second. That is irrelevant to the issue in hand. Any how it is a glaring fact that the amendment was tabled by the Government. But let us look at things from the most charitable and laudable point of view. Let us hope and trust that the amendment was tabled by the Government with the best of motives, with the most salutary objectives. What is it that the clause as at present stands connote. The implications of the present provision have been elaborately discussed on the floor of this House by the previous speakers and I do not propose to waste the time of this House by repeating those arguments. The effect of the provision is at any rate, as things obtain today one which falls very heavily upon the tenants of the cocoanut garden owners. True that the so-called boon of the Act grants them fixity of tenure but as far as they are concerned, it is certainly not a boon. That is fixity of tenure means, the Jenmi will not indulge in arbitrary evictions. The Jenmi is allowed under the Act the right of suing the tenant only on the happening of a contingency, namely the pattam being left in arrears for a particular period. That according to the Hon'ble Mover's point of view is not anything beneficial to the tenant, that is he being granted fixity of tenure is nothing to him. On the other hand he being driven to be the defendant to a suit for eviction by a Jenmi is a much better position for a tenant because in such a case he gets the value of improvements.

Mr. A. V. Moothedan (*Chalakkudi*): What about the large number of cases where holdings are sold by revenue sale?

Mr. P. Kumaran Ezhuthassan (*Vadakkancheri*): Being a surprise to me and not being ready to answer the question, I admit my inability to answer just at present.

I shall continue my argument and say something about the resolution itself. So according to the mover even a suit for eviction of the tenant with all that follows is a much better position or the tenant rather than submit himself to the operation of clause (2) of section 5. There is yet another position taken up by the Hon'ble Mover. The position I explained is the second best. The first position is, that the sort of tenants mentioned in the resolution be exempted from the operation of the mischievous portion of the clause. That is such of the tenants, tenants of cocoanut gardens, who undertake to pay the existing pattam at all times in money, such of the tenants who agree to pay for all time, binding not only themselves but their successors in interest, which is possible in law, on an agreement like that *viz.*, continuing to pay the fixed pattam in rupees, they not be forced to pay the pattam in kind as computed on the lines contemplated in sub-clause (2). That is the best thing we want to be done by the side of the tenant. If the Government feels any difficulty to accept the first proposition put forward by the mover, he will be satisfied with the alternative and that is he (the tenant) may be relegated to the position in which he was before the passing of the Act. I am a supporter of the first position taken up by the Hon'ble Mover and like him I have no objection in the event of the first position being not acceptable, to be satisfied with the second. Why I submitted, Sir, earlier that my position may look a bit awkward is because I had occasion to say in this Hon'ble House that I agreed with the provisions of the Act as it stands. I happened to be a sinner at the time of the passing of this Act. What happened was much against the wishes my esteemed friends who are the champions of the tenants' cause, I happened unfortunately to support this amendment to section 5. But here and now I make an open confession of the mistake that I committed then. But my reasons then were that taking a long range view of the matter a depression of the worst type than the one we had after the first great War being sure to follow, the ultimate success of the allies either soon or long after—I pray it may be earlier—a depression of the worst type is sure to follow which I believe will continue for a large number of years; taking a whole world view of things that will be a period when the operation of the present mischievous sub-clause (2) will be enjoyed by the tenants. That is the view I took and that was the reason why I supported the Government amendment then. Sticking on to that position still, I am going to lend my support to the resolution and that for this reason. That is an eventuality which depends upon the success of the allies which is seen in the horizon or is said to be seen in the horizon—the termination of the hostilities unfortunately is not anywhere near and I hope the depression would soon set in and the tenant will stand to gain by this clause 2 is also something which is rather comparatively far away. Therefore what are we to do in these days before the dawn of the unhappy depression and today when there is a boom in the market for products connected with the cocoanut palm. So as a realistic practical man some remedy during the period till the dawn of that unhappy depression which is sure to come, some relief has to be given to the tenants, is the central principle of the resolution however worded and however put forward in this House. Therefore my appeal, Sir, to the House and through the House to the Treasury Benches is that, the Government be pleased to find out something which will give relief to the coconut garden owners during this period of boom thus allowing them to enjoy the benefits of the boom especially in view of the fact that they are persons who were being oppressed even to an undesirable extent during the days of the earlier depression which preceded this boom, something to their relief, something which will give them the benefits of the boom may be found out by the Government and granted unto them. Sir, I am not concerned either with the resolution as worded or with the amendment which is putting off the evil day for two years. Whatever it be, in some fashion or other some relief which is sure to be capable of being worked by the servants of the public, the highly paid master of the State listening to our debate here, they are sure, I am glad to note, to find out and capable of finding out, some remedial measures to stand by the side of the tenants. So the support I give to this resolution is all this. Some relief, not relief for name-sake, should be given to the tenants. In whatever fashion it should be, that may be considered later on. But I may before closing, just throw out a suggestion which suggestion is nothing other than the subject-matter of a clause in the Amending Act that I have got the leave of the House last time to introduce and which I have given notice of for introduction in this session coming on one of the succeeding days. There I seek to amend clause (2) on one of the lines mentioned by the mover of this resolution, I am referring to the Cochin Verumpattamdars Act (Amendment)

Bill that comes up for introduction late in the week. I seek to amend the existing clause (2) by adding a proviso to it. I have no quarrel with the existing clause. Those of the tenants who for any reason think that it is something beneficial to them, let them continue to work up the existing clause (2). But my only request is that a proviso may be added to the following effect to the existing clause (2) of section 5, "Provided that if the Verumpattamdar informs the lessor, in writing, of his willingness to continue to pay the pattam in money with reference to contracts of tenancy entered into prior to the year 1107, the lessor shall not be entitled to claim pattam as calculated under clause (2)." I have fixed a particular year 1107. That year is somewhere near the dawn of that unhappy earlier depression. That is contracts entered into by or about 1107 will reflect the normal price of coconuts. I do not say that it is the best solution. My humble suggestion in the matter of the method of relief for which I was pleading will be on these lines. With these observations I lend my support to the cause of the tenants.

Mr. K. T. Achyuthan (Ezhuvas-Talappalli): Sir, I don't think that any more reasons are required to support this resolution. In fact almost all the points which can be discussed under this resolution have been very elaborately pointed out to the Government by the Hon'ble Members. The only request of the Hon'ble Mover is that the particular section which requires that the tenant must pay the pattam not as it was stipulated before, but according to the price of the cocoanuts which will vary from year to year must be stayed and that that if possible permanently and if not for some two years at least, so that the tenant who was suffering for the last ten years may have some redress, may have that satisfaction, that he was not compelled to pay exorbitant rates at least for some years more. It is only for giving that solace and that pitiable position be remedied, and not for anything else. I do not attack the principle. I say the principle is well and good. I hope the Government will have no serious objection in this matter. Because, I think during the depression time, from 1107 to 1115, the Government will agree, the tenants were put to much hardship. The depression had already killed the tenants as a whole. It was only then that the Government thought of Agricultural Relief Act and some such conciliatory measures. In this case, let the tenants be given some relief so that they may not be killed again. It is in that aspect that I hope that the Government will not be very strong in opposing the resolution. As the Hon'ble Member for Vadakkancheri has said the amendment No. 2 may be a little different from the main resolution, but there is one point to be remembered. The resolution was so worded because it states particularly പ്രത്യേകാൽ തെങ്ങിൻതോപ്പുകാരുടെ കാര്യത്തിൽ. Under the present Act section 5 may really deal a very hard blow upon the coconut garden tenants. Therefore, in order that it may be avoided, he stated that പ്രത്യേകാൽ തെങ്ങിൻതോപ്പുകാരുടെ കാര്യത്തിൽ and the amendment says that section 5 may be kept in abeyance at least for 2 years. So what is intended by the amendment is contained in the resolution itself. The mover supposes that if the Government is not prepared to accept the resolution, at least they will be pleased to accept the amendment. Therefore, I think the Government will not have any serious objection in accepting this which represent the basic requirements of the tenants of the coconut gardens as a whole.

Mr. A. Eachara Menon (Chittur-Rural): Sir, I am constrained to oppose this resolution. Because it is a resolution brought forward to nullify the very equitable piece of legislation—the Verumpatta Kudiya's Act, my friends forget when they say that it causes hardship to the tenants. What the tenants had contracted for was to pay a certain fixed amount for using the property of the jenmi and he never says that he should give all the yield to the jenmi. He gets as much if not more than what the jenmi gets. He is asked to pay now what that would be if it is paid in kind then.

മിസ്റ്റർ കെ. എസ്സ്. പണിക്കർ ; ഈ മനസ്സമിതി ആയിരം നാളികേരത്തിന്നു പത്തു രൂപികയും പതിനഞ്ചുരൂപികയും ആയിരുന്ന കാലത്തുണ്ടായിരുന്നവോ ?

Mr. A. Eachara Menon (Chittur-Rural): That is not at issue now. If the tenant had to give more cooly to the workers, he would get more for the produce. If it were otherwise, what my friends had said could be said with regard to jenmies also. If he was getting Rs. 15 before, give him the price now that would get him the articles that he was getting originally for this Rs. 15, now that the prices have gone a little high. Why beat about the bush? If my friends want to give to the tenants some more help, this is not the way.

Mr. A. V. Moothedan (Chalakkudi): Then what is the way ?

Mr. A. Eachara Menon (Chittur-Rural): You must bring another resolution, to amend the Act, Sir, I do not think there is any harm to the tenant by having that legislation as it is on the Statute Book.

മിസ്റ്റർ കെ. ജെ. തോമസ്സ് : സർ, ൧൧ ൦ ൭ മുതൽ ൧൧൧൬-വരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ വാസ്തുവത്തിൽ കുടിയാന്മാർ അനുഭവിച്ചുപോന്നിരുന്ന കഷ്ടതകൾ എത്രയെന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്. അതെല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്ന ഒന്നാണ്. ഒരു രൂപായുള്ള പതിനാറുനൂറ്റാണ്ടുവേണ്ടി വില അന്നാണ് എല്ലാവരും മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നത്. ആ കാലത്തു തുടങ്ങിയപ്പോൾ എന്തെങ്കിലും കുടിയാനും കിട്ടിയിരുന്നാൽ മതിയാകുന്നു. വസ്തു പാട്ടത്തിന്നു എടുക്കുവാൻ, വസ്തുവിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന നാളികേരത്തിന്റെ മടലിനുള്ളവില കിട്ടിയാൽ അന്നു കുടിയാന്മാർ വസ്തു പാട്ടത്തിന്നു എടുത്തിരുന്നു. ജന്മികൾ തന്നത്താൻ നടക്കുകയാണെങ്കിൽ വസ്തുവിലെ വളം, വേലക്കൂലി ഇവ കഴിച്ച് അവർക്കു കിട്ടിയിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും ഒരു ശരിയായ പാട്ടം കിട്ടിയാൽ അതുകൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ജന്മികൾ കുടിയാനു വസ്തു പാട്ടത്തിന്നു കൊടുത്തിരുന്നു. അതനുസരിച്ചു വളരെ കുടിയാന്മാർ ആകാലത്തു വസ്തുക്കൾ പാട്ടത്തിന്നു വാങ്ങിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്നു ൪൩൦ മാത്രമായിരുന്നു ഒരു കൂലിക്കാരനും ഒരു ദിവസത്തെ കൂലി. ഇന്നാണെങ്കിൽ ഒരു കൂലിക്കാരനും ൨൦൦ കൂലിയും ൨൦൦ കൂലി കൊടുക്കണം. ഒരേക്കർ സ്ഥലത്തു് എന്താണ് ൪ ൫ ആളുകളുടെ തുറുപ്പണിയാണ് കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നത്. ആയിരം നാളികേരത്തിന്നു ൩൦൦ ക. വിലകിട്ടിയിരുന്നപ്പോൾ ഒരേക്കർ സ്ഥലത്തു ൪ ൫ ആളുകളുടെ പണിക്കു ൧൦൦൦ ക. അല്ലെങ്കിൽ ൧൦൦൦ ക. കൊടുത്താൽ അവർ ആ കൂലികൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെട്ടു പോന്നിരുന്നു. ഇപ്പോഴാണെങ്കിൽ ആ പണിക്കു ൧൦൦൦ ക.യിൽ അധികം കൊടുത്താലും അവർ തൃപ്തിപ്പെട്ടു പോകുന്നില്ല.

പിന്നെ വളമിടുന്നതിന്നാണെങ്കിൽ അന്നു ഒരു തെങ്ങിന്നു കൂടിയതു് നാലോ അഞ്ചോ അണയാണ് ചിലവു വന്നിരുന്നത്. ഇപ്പോഴാണെങ്കിൽ ഒരു തെങ്ങിന്നു ഒന്നര രൂപയും രണ്ടു രൂപയും തന്നെ പോരാതെയാണിരിക്കുന്നത്. ഇങ്ങിനെ എത്രവയത്തിൽ നോക്കിയാലും അന്നു ൧൦൦൦ ക. കിട്ടിയിരുന്ന വസ്തുവിൽനിന്നു ഇന്നു ൧൦൦൦ ക. കിട്ടിയാൽതന്നെയും അതു് എന്താണ് ആ വസ്തുവിന്റെ പ്രയത്നച്ചിലവിനേയുള്ള എന്ന പരിതഃസ്ഥിതിയാണ് വന്നു കൂടിയിരിക്കുന്നത്. നാളികേരപ്പാട്ടം അതാതു കാലത്തെ വിലത്തോതനുസരിച്ചുകൊടുക്കണമെന്ന തോതു നിശ്ചയിക്കുകയാണെങ്കിൽ തീർച്ചയായും കുടിയാന്റെ മറ്റു പ്രയത്നത്തിൽനിന്നു പാട്ടം കൊടുക്കേണ്ടിവരുമെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഈ പ്രമേയത്തെ ഞാൻ ബലമായി അനുകൂലിക്കുന്നു.

മിസ്റ്റർ സി. എൻ. ഇട്ടിരവി നമ്പൂതിരി : സർ, ഞാൻ ഈ പ്രമേയത്തെ എതിർക്കുന്നു. എന്തെന്നുവെച്ചാൽ പാട്ടം ഇപ്പോൾ ഒരു തെങ്ങിന്മേൽ നിന്നു ഇത്ര രൂപ കിട്ടുമെന്നു നോക്കിട്ടു നിശ്ചയിക്കാറില്ല. ഇത്ര നാളികേരം ഉണ്ടാകുമെന്നു കണക്കാക്കിയാണ് പാട്ടം നിശ്ചയിക്കുന്നത്. സാധാരണ ൧൦൦൦ നാളികേരം ഒരു വസ്തുവിൽനിന്നും കിട്ടുമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ആ വസ്തുവിന്നു അമ്പതു നാളികേരത്തിന്റെ തോതുവെച്ചുള്ള പാട്ടമെ കണക്കാക്കുകയുള്ളു.

മിസ്റ്റർ എ. വി. മുത്തേടൻ : എത്ര രൂപയാണ്.

മിസ്റ്റർ സി. എൻ. ഇട്ടിരവി നമ്പൂതിരി : ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ ഇത്ര രൂപയെന്നു കണക്കാക്കാറില്ല. ഇത്ര നാളികേരമെന്നു കണക്കാക്കുകയുള്ളു. ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിലെ സ്ഥിതിയാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്. ഞാൻ അസംഖ്യം ഭൂമികൾ പാട്ടത്തിന്നു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

മിസ്റ്റർ എം. നാണുമേനോൻ : ഇവിടെ തെങ്ങാണ് കൊടുക്കുന്നത്.

മിസ്റ്റർ സി. എൻ. ഇട്ടിരവി നമ്പൂതിരി : അപ്പോൾ എത്ര നാളികേരമുണ്ടാകുമെന്നു കണക്കാക്കി അതിന്റെ തോതനുസരിച്ചുള്ള പാട്ടമാണ് സാധാരണ നിശ്ചയിക്കുക. ഞാൻ വസ്തു പാട്ടത്തിന്നു പക്ഷെ ൧൦൦൦ ജന്മികൾ പാട്ടം നിശ്ചയിക്കുന്നതിൽ ഒരണയോ രണ്ടണയോ താഴ്ത്തിയല്ലാതെ കൂട്ടി ഒരിക്കലും എല്പിക്കുകയില്ല.

൧൧൦൪ മുതൽ ൧൧൧൬ വരെ ഡിപ്രഷനായിരുന്നു; ആകാലത്തു ജന്മികൾ പാട്ടത്തിൽ ഇളവുചെയ്തുകൊടുത്തില്ല എന്നു ഇവിടെ പറയുകയുണ്ടായി. വളരെ ആളുകൾ പാട്ടത്തിൽ കുറവുചെയ്തു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ അറിവ്. പാട്ടക്കുടിശ്ശിഖ കൊടുക്കുവാനുണ്ടായിരുന്ന കുടിയാന്മാർക്കു ൫൦൦ ക. നമ്മുടെ ഗവണ്മെന്റു തന്നെ വിട്ടുകൊടുത്തു. ഒന്നും കൊടുക്കാത്ത കുടിയാനും ആ അനുകൂലം കിട്ടുകയുണ്ടായി.

പിന്നെ ഇപ്പോൾ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള പാട്ടം ന്യായമോ അന്യായമോ എന്നു നോക്കുവാനാണെങ്കിൽ അതിന്നു ഞങ്ങൾ എപ്പോഴും തയ്യാറാണ്. അന്യായമായ പാട്ടം കിട്ടുന്നതിന്നു ഞങ്ങൾക്കു് ആഗ്രഹമില്ല. ഒരിക്കൽ ന്യായമായ ഒരു പാട്ടം നിശ്ചയിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ

അതു കുറക്കണമെന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല. ഇന്നുള്ള നിരക്കിൽ ഒരണ കുറച്ചു കൊടുക്കണമെന്നു തീർച്ചയാക്കിയാൽ നാളെ അതു രണ്ടണ കുറച്ചു കൊടുക്കണമെന്നു പറഞ്ഞുതുടങ്ങും. ഇതാണ് ഇവിടെ കണ്ടുവരുന്ന പതിവ്. ഞാൻ പറയുന്നത് നിലത്തു് ഇതു ബാധകമാക്കണമെന്നാണ്.

മിസ്റ്റർ എ. വി. മുത്തേടൻ: പാട്ടശീട്ടിൽ നെല്ലു കൊടുക്കണമെന്നുണ്ട്. തേങ്ങ കൊടുക്കണമെന്നുണ്ടാകയില്ല.

മിസ്റ്റർ സി. എൻ. ഇട്ടിരവി നമ്പൂതിരി: നെല്ലും തേങ്ങയും കൊടുക്കണമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള പാട്ടശീട്ടുകളുണ്ട്. വെറമ്പാട്ടശീട്ടിൽ ഇത്ര പറ നെല്ല് ഇത്ര നാളികേരം പാട്ടംകൊടുക്കണമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഒരാളെങ്കിലും ഇടതറികയാണെങ്കിൽ അങ്ങിനെത്തന്നെ പാട്ടശീട്ടുകൾ ഞാൻ കൊണ്ടുവന്നു കാണിച്ചുതരാം. ഇപ്പോൾ പാട്ടമായി കൊടുക്കേണ്ട സാധനങ്ങളുടെ വില കൊടുക്കുവാൻ വയ്യ എന്നാണ് പറയുന്നത്. മിസ്റ്റർ മുത്തേടന്റെ അമൻറമൻറ തരക്കേടില്ല. അദ്ദേഹം പറയുന്നത് ൧൧൨൨ വരെ കൊടുക്കേണ്ട എന്നാണ്. അപ്പോൾ സാധനങ്ങളുടെ വില കുറയുമെന്നാണ് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നത്. അപ്പോഴും വില കുറഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ അന്നു വേറെ ഒരു സമ്പ്രദായം കൊണ്ടുവരാം. ഇന്നു വേണ്ട എന്നാണ് അദ്ദേഹം വിചാരിക്കുന്നത്. ഇതിനേക്കാൾ നല്ലത് വെറമ്പാട്ടക്കുടിയാൻ നിയമം റിപ്പീൽ ചെയ്യുക എന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്.

മിസ്റ്റർ ബി. എം. പീറ്റർ: അതു വേണ്ട എന്നല്ല പറയുന്നത്.

മിസ്റ്റർ സി. എൻ. ഇട്ടിരവി നമ്പൂതിരി: എന്താണെന്നുവെച്ചാൽ ഇന്നിവിടെ വരുന്ന ഓരോ ബില്ലും പരിശോധിച്ചാൽ അതു ഓരോ വ്യക്തികളുടെ ഗുണത്തിനുവേണ്ടി കൊണ്ടുവരുന്നതാണെന്നുള്ളതു് മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കും. വെറമ്പാട്ടക്കുടിയാൻ നിയമം ജന്മികളുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നു ഇവിടെ പറഞ്ഞു.

മിസ്റ്റർ ബി. എം. പീറ്റർ: ഞങ്ങൾ അങ്ങിനെയാണ് ധരിക്കുന്നത്.

മിസ്റ്റർ സി. എൻ. ഇട്ടിരവി നമ്പൂതിരി: പാട്ടമായി കൊടുക്കേണ്ട നാളികേരത്തിന്നു അതതു കാലത്തു അങ്ങാടിയിൽ കിട്ടുന്ന വില കൊടുക്കണമെന്നു പറയുന്നതിനെ വിശേഷബുദ്ധിയുള്ളവർ ആരും സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. അതിലെന്താണ് അന്യായമുള്ളതെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ഇപ്പോൾ ഒരുപറമ്പെല്ലിന്നു ൨ ക. വില അങ്ങാടിയിലുണ്ട്. ൧ ക. ൩ ഞ. യാണ് ജന്മിക്കു ഗവണ്മെന്റ് കൊടുക്കുന്നത്. അതുതന്നെ അധികമാണെന്നാണ് ആളുകൾ പറയുന്നത്. കൊടുക്കുകയെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആർക്കും സമ്മതമില്ല. കൊടുക്കേണ്ട എന്നുള്ളതിന്നു ഒരു നിയമംതന്നെ പാസാക്കിയാൽ തരക്കേടില്ല. (ചിരി) ഒന്നും കൊടുക്കേണ്ട. അതെല്ലാവർക്കും സമ്മതമായിരിക്കും. എനിക്കും സമ്മതമായിരിക്കും. ഞാനായാൽ നികുതികൊടുക്കേണ്ട; നിങ്ങളായാൽ പാട്ടം കൊടുക്കേണ്ട എന്നു പറയും. കൊടുക്കുന്ന കാര്യത്തിലെ എല്ലാവർക്കും വിരോധമുള്ളു.

മിസ്റ്റർ കെ. എസ്. പണിക്കർ: ൧൧൧൪-ൽ നാളികേരത്തിന്നു വളരെ വില കുറവായിരുന്ന കാലത്തു ജന്മികൾ കുടിയാന്മാർക്കു പാട്ടത്തിൽ വല്ലതും ഇളവുചെയ്തു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടോ?

മിസ്റ്റർ സി. എൻ. ഇട്ടിരവി നമ്പൂതിരി: ഞാൻ എന്റെ കുടിയാന്മാർക്കു പാട്ടം കുറച്ചു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. നൂറുക്ക് ൧൨ ൽ, ൩൭ ൽ ഈ കുണക്കിന്ന് ഞാൻ കുറവുചെയ്തു കൊടുക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട് എന്നു ധൈര്യമായി പറയാം. മറ്റു പലരും അതുപോലെയുള്ള കുറവുചെയ്തു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നാണ് ഞാൻ അറിയുന്നത്.

മിസ്റ്റർ കെ. എസ്. പണിക്കർ: ഞങ്ങളുടെ അനുഭവത്തിൽ ഒട്ടും കൊടുക്കാത്തതു് ചേലൂർ മനയാണ്. ചിറൂർ മനയാണ് വല്ലതും കുറവുചെയ്തു കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു്.

മിസ്റ്റർ സി. എൻ. ഇട്ടിരവി നമ്പൂതിരി: എന്റെ സ്വന്തം അനുഭവമാണ് ഞാൻ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു് എന്നുള്ളതു്. എന്റെ വക ഒരിഞ്ചുഭുമിയെങ്കിലും ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർക്കു പാട്ടമായി തന്നിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് അതിനെപ്പറ്റി വിവരമില്ലാത്തതു്.

ഈ യുദ്ധം എന്നും നിലനില്ക്കണമെന്നാണ് അവർ മോഹിക്കുന്നതെങ്കിൽ അതിന്റെ പുണ്യഫലം ഈ പ്രമേയംകൊണ്ടു് കുടിയാന്മാർ അനുഭവിക്കുവാൻ ഇടയാകുകയില്ല.

മിസ്റ്റർ ബി. എം. പീറ്റർ: അപ്പോൾ വേറെവഴി കണ്ടുപിടിക്കും.

മിസ്റ്റർ സി. എൻ. ഇട്ടിരവി നമ്പൂതിരി: ഞാനും പറയുന്നത് അതുതന്നെയാണ്. ഓരോ സമയത്തും ഓരോ വിധത്തിൽ ജനികൾ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നു എന്നും പറഞ്ഞു കഴിയാനാരുടെ രക്ഷക്കുള്ള നിയമങ്ങളാണ് ഇവിടെ കൊണ്ടുവരുന്നത്. വാസ്തവത്തിൽ കടിയായാരുടെ ജനികളെ ചൂഷണം ചെയ്യുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇപ്പോൾ ജനികൾക്കു സ്വന്തമായി കൃഷി നടത്തുവാൻ തന്റെ സ്വന്തം ഭൂമി വേണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടാൽ അതു കൊടുക്കുവാൻ വയ്യെന്നാണ് വന്നുകൂടിയിരിക്കുന്നത്.

മിസ്റ്റർ കെ. എസ്സ്. പണിക്കർ: ഇതിനുമുമ്പ് ആവശ്യമുള്ള ഭൂമികളൊക്കെ കഴിവാക്കി എടുത്തിട്ടില്ലേ?

മിസ്റ്റർ സി. എൻ. ഇട്ടിരവി നമ്പൂതിരി: എന്റെ കാര്യമല്ല ഞാൻ പറയുന്നത്. എന്റെ തെങ്ങിൻ പറമ്പുകൾ മിക്കതും കൈവശം വന്നിട്ടുണ്ട്. യാതൊരു കണ്ടിഷനും കൂടാതെ അനവധി ജനികൾ അവരുടെ വസ്തുക്കൾ ഓരോരുത്തർക്കു പാട്ടത്തിന്നു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അവർക്കു ഇനി ഒരുകാലത്തു സ്വന്തമായി കൃഷി ചെയ്യണമെന്ന് വിചാരിച്ചാൽ അതു തിരിച്ചെടുക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല.

മിസ്റ്റർ കെ. ജെ. തോമസ്സ്: ഭൂമിയിലെ പ്രയത്നച്ചിലവിന്റെ കാര്യത്തെപ്പറ്റി എന്തുപറയുന്നു?

മിസ്റ്റർ സി. എൻ. ഇട്ടിരവി നമ്പൂതിരി: എന്റെ അനുഭവം പറയുകയാണെങ്കിൽ ചകിരി വിലയുണ്ടായാൽ ഏതുപറവും സമുദ്ധിയായി നോക്കുവാൻ കഴിയും എന്നുള്ളതാണ്.

മിസ്റ്റർ എ. വി. മുത്തേടൻ: അതുകൊണ്ടു കൊച്ചികണയന്തർ താലൂക്കിൽ സാധിക്കുകയില്ല.

മിസ്റ്റർ സി. എൻ. ഇട്ടിരവി നമ്പൂതിരി: കൊച്ചികണയന്തർ താലൂക്കിലും അതുധാരാളം മതിയാകുമെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. തൃശ്ശിവപേരൂർ താലൂക്കിലും മകന്ദപുരം താലൂക്കിലും അതു ധാരാളംമതി. അവിടത്തെ പതിവു ഇങ്ങനെയാണ്. രണ്ടു സമുദ്രമായിട്ടുള്ളത് ഞങ്ങളവിടെ കരയാക്കിയിട്ടില്ലെങ്കിലും രണ്ടുപുഴയായിട്ടുള്ളത് ഞങ്ങൾ കരയാക്കിയിട്ടുണ്ട്. വില കുറഞ്ഞിരുന്നകാലത്തു ഒരു തെങ്ങിൽനിന്നുള്ള ചകിരിയ്ക്കു വില രണ്ടു രൂപ കിട്ടിയിരുന്നു. ഇന്നതിന്നു പത്തു രൂപാകിട്ടും.

മിസ്റ്റർ പി. നാരായണമേനോൻ: വയറില ഗവണ്മെണ്ടുവക ഫാറത്തിൽ ഒരു തെങ്ങിൽനിന്നു ചകിരിവില എന്തു കിട്ടുമെന്നും അവിടെ ഒരു തെങ്ങിന്നു പ്രയത്നച്ചിലവു എന്തു വീതം വരും എന്നും പറയുവാൻ സാധിക്കുമോ?

മിസ്റ്റർ സി. എൻ. ഇട്ടിരവി നമ്പൂതിരി: വയറില ഫാറത്തിന്റെ മാത്രമല്ല പ്ലേർ സെൻട്രൽ ഫാറത്തിൽ ഗവണ്മെണ്ടു നെൽകൃഷി ചെയ്യുന്നുണ്ട്, ഇനി അതിന്റേയും, കണക്കെടുക്കണം. ആ കണക്കു നോക്കിയാൽ ഇനി നമ്മൾ നെൽകൃഷി ചെയ്യുകയില്ല. (ചിരി)

മിസ്റ്റർ കെ. എസ്സ്. പണിക്കർ: ൧൦ ക. ചകിരി വില പിരിയുന്ന ഒരു ഒരു തെങ്ങിൽ നിന്നു എത്ര നാളികേരം കിട്ടും?

മിസ്റ്റർ സി. എൻ. ഇട്ടിരവി നമ്പൂതിരി: ആവരേജ് നോക്കിയാൽ ൫൦- ൭൫-൦ കിട്ടും.

മിസ്റ്റർ കെ. ജെ. തോമസ്സ്: ൭൫ മടലിന്നു എന്തു കിട്ടും?

മിസ്റ്റർ സി. എൻ. ഇട്ടിരവി നമ്പൂതിരി: ൫ ക. കിട്ടും, പിന്നെ ഓലകിട്ടും.

മിസ്റ്റർ കെ. ജെ. തോമസ്സ്: ഇവിടങ്ങളിൽ ഒരു മടലു് ഓലമാത്രമേ വസ്തു ഉടമസ്ഥനുകിട്ടുകയുള്ളൂ. ബാക്കിയുള്ള ഓല അതിലെ താമസക്കാർക്കുള്ളതാണ്.

മിസ്റ്റർ സി. എൻ. ഇട്ടിരവി നമ്പൂതിരി: ഞാൻ പറയുന്നത് എന്റെ അനുഭവമാണ്. ഭാഗ്യവശാലൊ നിർഭാഗ്യവശാലൊ പത്തു പന്തിരായിരം നാളികേരം എനിക്കു കിട്ടുന്നുണ്ട്. എനിക്കു കഴിഞ്ഞ മാസത്തിൽ നാളികേരം വിറ്റു പതിനായിരം ഉറപ്പിക കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ന് ക. ൧൩. ൩. ചകിരി വില കൂടാതെ ൧൦൦ നാളികേരത്തിന്നു ഞാൻ വില മേടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭയങ്കരതപമൊന്നും ഇതിലില്ല. കൊടുക്കുകയെന്നുള്ള ഭയങ്കര സ്ഥിതി മാറുവാൻ എനിക്കു തന്നെല്ല ആർക്കും സാദ്ധ്യമല്ല. പാലിയം എസ്റ്റേറ്റ്, അമ്മ തമ്പുരാൻ കോവിലകം ഈ വക വസ്തുക്കൾക്കു വളരെ നിസ്സാരമായ പാട്ടമാണുള്ളതെന്ന്

പ്രമേയാവതാരകൻ ഇവിടെ പറഞ്ഞതു സമ്മതിക്കുവാൻ ഞാൻ തയ്യാറല്ല. ഈ റസല്യഷൻ പാസായാലും ഒരു പൈയും അവർ കൂടുകയില്ല, കുറക്കുകയുമില്ല. ആ വസ്തുക്കളുടെ പാട്ടം എഗ്രിമെൻറനുസരിച്ചുള്ളതാണ്.

ഈ പ്രമേയത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സംഗതി വളരെ അന്യായമായിട്ടുള്ള ഒന്നാണ്. ഈ മാതിരിയുള്ള ഒരു റസല്യഷന്റെ ആവശ്യം ഇപ്പോഴിവിടെയുണ്ടെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ ഇതിനെ ബലമായി എതിർക്കുന്നു.

Mr. A. Madhava Prahbu (Diwan Peishkar): Sir, The Government oppose this resolution. If you scan the principles of the Verumpattam Act, you will find that the main object of this legislation has been to take away from the landlord all the rights which he had in the property, even the right to reduce the property to his possession, the right to recover back the property for his own self-cultivation, for building a residence for his own purpose; all rights which he had, and which everybody thought he had, were taken away from him. The property which he valued at Rs. 30,000 for instance, was the next day reduced to a property worth the capitalised value of pattam. If an investment is made in the shape of a deposit in a bank, we are able to get it back after a specified period with interest. We can use it for multiplication or for purposes which will bring us so many times more interest. But suppose a man invested his money in landed property, and the day after he purchased it, he gave it to a verumpattam tenant. What happens is that the investment is gone for ever, gone once for all. He will never get it back in the shape of the investment which he made. If he had kept the property in his own possession, he could sell it because possession is the most important right which brings money to the persons who sell it so far as property is concerned, as in the case of other things. We have deprived him of that and as a consolation for all the deprivation, what he gets is the pattam. That is what has really happened. The Legislature stepped in and said, the property shall not be yours. Even in the case of a kanam tenant, did the Legislature say like that? No. So far as the kanam tenant is concerned, he has contributed a big sum as kanam amount. The kana-pattam is very low. The jenmi pays interest. He was in possession of the property for 30 years. It was only in the case of such, that permanency was given. In the case of the Verumpattam tenant, 30 hours is sufficient to get him permanency.

If he was in possession for 30 hours he became a person entitled to the proprietary right of the property. Not only that. Suppose the Government acquire that property. For a property for which he paid nothing he gets 12½ per cent. For what? Because of this Act and nothing else. After having deprived the landlord of such valuable rights which everywhere in the world were considered as extremely valuable, what is the compensation that you have given him? A share in the higher income of that which was considered to be his. The produce of that land he was entitled to get, you have deprived him of that. What is it that you now say. I told you I will pay you Rs. 2. At the time the contract was made, it was not for ever. Did you say "Give this property to me for ever. I will give you Rs. 2"? Did you say like that then? Is that what you have done. With the idea that he will any day get back his property, with the idea that he may make use of it for his own purpose he gave this property to you. But the law has stepped in and said: "You shall not get this property back". When the law stepped in and said that, it is only just that, that law should compensate the landlord for this great deprivation. A big slice of what was taken away from him and in consideration you have given him a small compensation. And what is that? To allow him to share in the prosperity which his land would have brought to him if that land was in his possession. He would have had the option to share in that property, if he was allowed to work out his contract. Can he evict the tenant now? Can he get the benefits of these higher prices? But for this law, he would have taken the property from you and he would have enjoyed the full benefits of the 10 per cent, 20 per cent or the 200 per cent rise in the prices. What was Rs. 65, has now become Rs. 300.

Mr. A. V. Moothedan (Chalakkudi): Would he not be entitled to pay value of improvements?

Mr. A. Madhava Prabhu (Diwan Peishkar): Certainly he will be entitled, to, according to the present rules.

He had the power to exercise his option to evict the tenant and you have deprived him of that. Suppose I had 100 cocoanut trees and I have given them on lease for Rs. 100. To-day I am prepared to take the consequences of any downfall in price. But I want to take it back and I would have got the full benefits of the rise in prices. At the time when he would have got it, you say, "No, no. Let us wait and see whether the prices will come down in 1022, 1023

or 1025. If prices fall down, we will consider. If they do not come down, let us extend the period and if it comes down we need not pay anything." You go on like this *ad infinitum* until you come to a stage when it is all to your benefit. Till then tie his hands up. Deprive him of all the benefits. Is that justice? Is this House going to allow that kind of justice.

Mr. P. Narayana Menon (Trippunittura): A point of information, Sir, ഈ പറഞ്ഞ തൊക്കെ തെങ്ങിൻ കൃഷിക്കാരുടെ കാര്യമാണ്. തെങ്ങിൻപറമ്പിലാത്ത ജനികൾക്കും ഈ വക മെച്ചം ചെയ്തുകൊടുക്കണം.

Mr. A. Madhava Prabhu (Diwan Peishkar): This is only with reference to cocoanut gardens. Section 5 (2) refers only to cocoanut gardens. It has no reference to other kinds of trees. If it is arecanut tree or mango tree section 5 (2) does not come into play.

Mr. Ephraim Ouseph (Narakkal): Why this special anxiety about cocoanut trees?

Mr. A. Madhava Prabhu (Diwan Peishkar): Because in the majority of cases pattam is assessed only on cocoanut trees.

Mr. Joseph Pettah (Adur): May I know why this consideration was not made in the case of fields.

Mr. A. Madhava Prabhu (Diwan Peishkar): There the pattam is always payable in kind. No pattamchit so far as nilams are concerned, stipulates that you shall pay so many rupees. There may be exceptions. In the case of cocoanut gardens if you say so much percentage of the produce or so many cocoanuts from a paramba there will be absolutely no difficulty. That is what the law has said now. The tenant must give the landlord a portion of the produce. That is the fundamental principle on which this Act is based. Sir, in short it comes to this: As Mr. Chelur Nambudiripad said, when it comes to the question of giving, nobody is prepared whether it is small or big. When the prices went low there was the Agriculturists Relief Act which said "the whole of the pattam from such and such a year to such and such a year is wiped off. You need not pay interest even though there is stipulation to pay interest".

Mr. P. Kumaran Ezhuthassan (Vadakkancheri): Will the Hon'ble Member.....

Mr. A. Madhava Prabhu (Diwan Peishkar): Please don't interrupt me in the middle of my argument. It is not possible for me to carry on the trend of my argument to the finish.

Mr. P. Kumaran Ezhuthassan (Vadakkancheri): We are really sorry, sir.

Mr. A. Madhava Prabhu (Diwan Peishkar): For what? The objection has been achieved. You wanted to see that I am off the trend of my argument. (Laughter). But I will try to come back. What happened after the promulgation of the Agriculturists Relief Act. Half of the pattam for eight years gone. No interest. Pay it as you choose in the next 2, 3, 4 years. Then the cyclone came. What did the Government say. "You need not pay for 2 years." When was the pattam due. It was due in 1107 or 1108. It was made payable in 1115, 16, 17 and 18. The Government said "need not pay in 16 and 17".

Mr. K. S. Panicker (Ezhuvas-Mukundapuram): On a point of information, sir.

Mr. A. Madhava Prabhu (Diwan Peishkar): I refuse to answer.

Sir, there can be no doubt that no tenancy legislation will ever be acceptable to all persons. The largest number of people in the land are tenants. As I already said, giving is most obnoxious. We have to see that when we deprive a person of his rights we must compensate him.

Mr. P. Kumaran Ezhuthassan (Vadakkancheri): That is your stock argument.

Mr. A. Madhava Prabhu (Diwan Peishkar): When that principle is accepted certainly the other thing follows.

Now let us look at the resolution. What does the resolution say. Now there is an alternative interpretation put upon it by the Hon'ble Member for Vadakkancheri. The interpretation never came from the Mover himself. What does it say:

‘വെറുപട്ടാമുക്കടിയാൻ സ്ഥിരാവകാശബില്ലിൽ അതാതു കാലത്തെ ഉള്ള വിലയനുസരിച്ച പട്ടം വസൂൽ ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായത്തിൽ നിന്ന് പ്രത്യേകാൽ തെങ്ങിൻതോപ്പുകാരുടെ കാര്യത്തിൽ ഇന്നുള്ള നിശ്ചിതപട്ടം എന്നും തന്നെ കൊള്ളാമെന്ന് സമ്മതിക്കുന്ന കടിയാനവനെ ടി ബില്ലിന്റെ പരിധിയിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കുന്ന ഒരു വിളംബരം ഉടനെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണമെന്ന് ഈ സഭ ബഹുമാനപ്പെട്ട ഗവണ്മെന്റിനോടു ശുപാർശ ചെയ്യുന്നു.’

What is the significance of this resolution. As I said, there are two things in this Verumpattamdars Act. One is giving fixity of tenure to the tenant. The other is fixing the pattam. What this says is fix the pattam once for all. I am prepared to pay the pattam fixed here once for all. Take me away from the fold of this. Is there any meaning in this?

Mr. P. Kumaran Ezhuthassan (Vadakkancheri): Don't you find any meaning?

Mr. A. Madhava Prabhu (Diwan Peishkar): Fixity he gets. When you say I shall pay this rent for ever that means your property shall not be touched. Allow him to pay that rent for ever. He gets the fixity. Then exclude him from the purview of this Act. You have put the alternative into his mouth and made this Resolution speak in two ways. If it is capable of any meaning it is this. If you carry this resolution what happens. My humble request is if you are giving to pass this resolution you are not giving him the benefits of this Act. That is not justice. On the one hand there is fixity. On the other hand there is the question of pattam. One alone should not be taken away. If it is taken away there won't be justice. My submission to this Hon'ble House is that we shall not be a party to such injustices. Then with regard to the other alternative, I am prepared even to have myself being evicted. Nobody need help him for that. The law says if you do not want the benefits of this legislation, default for one instalment, and then the law will take its own course. Then the Jenmi will exercise his option to evict you and in that event you can get the value of improvements. But whether he should exercise his option now, of course it is left to him. The Law has not stated that you should not get the benefit. It has given power to parties completely to work out their rights. If you do not want it, no resolution or permission of this House is necessary. You make one default and the fixity is gone. Then with regard to the other point that this particular section should not operate up to the end of 1122. What does it mean? He expects that by 1122 the War will come to an end and the prices will fall and when the prices come down the position of the tenant will be much better. Till then if the prices do not come down, ask for another extension seems to be the trend of argument here.

Mr. P. Kumaran Ezhuthassan (Vadakkancheri): What wonder about it?

Mr. A. Madhava Prabhu (Diwan Peishkar): No wonder, I said that so far as any Tenancy Legislation is concerned, it will never be hailed by all parties. But it is the justice that is to count. I oppose this Resolution.

Mr. A. V. Moothedan (Chalakkudi): Sir, I was very much surprised by the very emotional and feeling manner in which the Diwan Peishkar replied to the debate on the subject. I should think that if the Diwan Peishkar had poken of a more worthy subject he would have received a reward. This subject does not require so much of warmth, enthusiasm or emotion on the part of the Government.

Coming to some of the points raised in the debate, My Hon'ble friend from Vadakkancheri said that the amendment is not within the scope of the resolution. First of all that point cannot be raised now since the President allowed that. Even then I submit that it is within the scope of the resolution. It is stated: "വെറുവാട്ടക്കുടിയാൻ സ്ഥിരാവകാശ ബില്ലിൽ അതാതുകാലത്തെ ഉല്പന്നവിലയനുസരിച്ച് പാട്ടം വസ്തുത ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായത്തിൽനിന്നു പ്രത്യേകാൽ തെങ്ങിൻ തോപ്പുകാരെ കാര്യത്തിൽ" So far as tenants of cocoanut gardens are concerned the Hon'ble Member for Cochin Latin Christians has suggested one method. I have suggested another method. I do not know how they are inconsistent. In many cases it may go hand in hand or side by side. You cannot say that it is beyond the scope of the resolution.

Regarding the points raised by the Diwan Peiskhar I would at the very outset submit that the Hon'ble Member for Revenue said that if a person purchases a land then he is doomed, provided the land is with the tenants. What exactly happens when a land is purchased. The purchaser will enquire what is the pattam that he can get from the property. Everybody knows that. The enquiry is what is the pattam that he can get from the property. On that basis value is calculated. On that basis the property is purchased. If that is so what is the harm if the tenant is given fixity. The Hon'ble Member was stating that it is a very poor investment. The value becomes zero. Therefore, that argument is fallacious and misleading.

It was submitted again that it was only a capitalistic value of pattam that the jenmi can get. That is the price he has paid also.

Regarding this fixity the Hon'ble Member for Revenue has been making too much of that. He thinks that the fixity granted by this Act is equivalent to the fixity granted to the kanam tenant. It is entirely different. The kanam tenant cannot be evicted. What is the comparison between kanam and verumpattam — The argument is totally misleading and unwarranted. I say the fixity granted by this Act is illusory. I will even go to that extent. How many tenants are making default. Some jenmies will refuse to accept pattam. So many cases are coming. I know several cases in my professional capacity, and people have

begun to deposit the amounts in court. There are recalcitrant tenants, I admit. There are equally recalcitrant jenmies also. The Hon'ble Member for Anthikad is a very good jenmi, I admit.

Mr. C. N. Ittiravi Nambudiripad (Anthikad): No. I am a good cultivator.

Mr. A. V. Moothedan (Chalakkudi): And I have no complaint against him. The Government need not be under the impression that this fixity granted under this Act is an astonishing right. It is an illusory right. My personal opinion is that no great harm is going to fall upon the tenants if it is even taken away. This section 5 is a positive harm to the tenants. That is my reading of the Act. You subtract section 5 and no tenant is going to be ruined by it. If section 5 is added it becomes a positive harm to the tenants. That is why I have opposed section 5 so vehemently. Sir, what is the equity in demanding 5 times pattam entered into by parties by mutual consent. When the Agriculturists Relief Act was passed there was a hue and cry based on sanctity of contract. That will be affected by that. Where is the sanctity of contract. The pattam is fixed by mutual consent. Now you don't want that. Now you want to rely upon section 5.

Mr. A. Madhava Prabhu (Diwan Peishkar): You have thrown the pattamchit to the winds. A separate contract has been installed in that place by this legislation.

Mr. A. V. Moothedan (Chalakkudi): What is the effect of this legislation. The jenmi will have to wait for three months.

Regarding the harm that will come upon the tenants there is another aspect of the matter. Many of the tenants in the Cochin-Kanayannur Taluk have made substantial improvements to the cocoanut gardens. Old tenants. New tenants might not have made much improvements. Now, if this section 5 comes into operation the pattam will be four or five times. The tenant will not be able to pay. The jenmi will wait for five years. The pattam by that time will be equivalent to the value of improvements. If the jenmi files a suit for eviction after five years the tenant will get nothing. If the jenmi files a suit now the tenant will get a substantial amount by way of value of improvements. I have no objection.

Mr. A. Madhava Prabhu (Diwan Peishkar): Then why do you say that the jenmi does not even accept the pattam?

Mr. A. V. Moothedan (Chalakkudi): The jenmi will wait for four or five years and after that he will file a suit and he will get all the improvements for nothing. That is a calamity. That is a thing any Government should not be a party to. There will be a great revolution in the economic position of the tenants in the Cochin-Kanayannur Taluk. In the Mukundapuram Taluk there will be nothing because there are no cocoanut gardens there. But here there will be an economic revolution in the position of the tenants. Members sitting here may not be able to see that. I therefore pray that the Government may be pleased to give adequate consideration to the very valuable representations made by the House. I request the Government once again to ponder over the matter in a different spirit.

മിസ്റ്റർ. ബി. എം. പീറ്റർ: സർ, എന്റെ ഈ പ്രമേയത്തിന് ഇത്ര ശക്തിയായ എതിർപ്പ് ഗവണ്മെണ്ടു കാണുന്നതിന് ഉണ്ടാകുമെന്ന് ഞാൻ ഒരിക്കലും ധരിച്ചിരുന്നില്ല. കേവലം നിരുപദ്രവകരമായ ഒരു റസല്യൂഷനാണ് ഇത്. പക്ഷെ, ഇതിനെ ദിവാൻപേഷ്കാർ അവർകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സർവ്വശക്തികളോടും കൂടി എതിർക്കുവാനാണ് ഒരുങ്ങിയത്. ഇടക്കു വല്ല സംശയങ്ങളും അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കാനും കൂടി അദ്ദേഹം സമയവും, സമ്മതവും തന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ ഒരു ഭാവി എന്റെ പ്രമേയത്തിന് വരുമെന്നു ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നില്ല. എന്റെ പ്രമേയം ഞാൻ ഒന്നുകൂടി വായിക്കാം. അതിലെ വാക്കുകളിൽ വല്ല തെറ്റുകളുമുണ്ടെങ്കിൽ അവയെ തിരുത്താം. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതെന്താണെന്ന് ഈ സഭയെ മനസ്സിലാക്കുവാനായിട്ട് ഒന്നുകൂടി പ്രമേയത്തെ വായിച്ചുകൊള്ളൂ.

വെറമ്പാട്ടക്കുടിയാൻ സ്ഥിരാവകാശബില്ലിൽ അതാതു കാലത്തെ ഉല്പന്ന വിലയനുസരിച്ചു പാട്ടം വസ്തുതപ്രകാരം സമ്പ്രദായത്തിൽ നിന്ന് പ്രത്യേകാൽ തെങ്ങിൻതോപ്പുകാരുടെ കയ്യിൽ ഇന്നുള്ള നിശ്ചിതപാട്ടം എന്നും തന്നുകൊള്ളാമെന്നു സമ്മതിക്കുന്ന കുടിയാൻ വന്നെ ടി ബില്ലിന്റെ പരിധിയിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കുന്ന ഒരു വിളംബരം ഉടനെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണമെന്ന് ഈ സഭ ബഹുമാനപ്പെട്ട ഗവണ്മെന്റിനോടു ശുപാർശ ചെയ്യുന്നു.

മുമ്പുള്ള പാട്ടച്ചീട്ടുപ്രകാരം ഉള്ള പാട്ടസംഖ്യ കൊടുക്കാമെന്ന് ഒരു കുടിയാൻ ജമ്പിയോടു രേഖാമൂലം ആവശ്യപ്പെടുന്നപക്ഷം അവരെ ഒഴിവാക്കണമെന്നാണ് ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നത്. ഈ വെറമ്പാട്ടക്കുടിയാൻ നിയമമൂലം സ്ഥിരാവകാശം കിട്ടുന്നതുകൊണ്ടു വളരെ

ഗുണങ്ങളെല്ലാമുണ്ടെന്നുള്ള വലുതായ ഒരു വ്യാമോഹം കടിയാനവനാക്കുണ്ടായിരുന്നു. അതു തീർച്ചയായും ഇണമല്ല, ദോഷമാണെന്നു് ഇപ്പോൾ അവർക്കു അനുഭവപ്പെട്ടു. ഇങ്ങിനെയൊരു സ്ഥിരാവകാശം വേണ്ട എന്നാണു് ഇപ്പോൾ അവർ പറയുന്നതു്. ജന്മിയും കടിയാനംകൂടി മുപ്പു പാട്ടച്ചിട്ടിൽ എത്ര വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ അതനുസരിച്ചു ഇന്നും എന്നും നടന്നുകൊള്ളാമെന്നാണു് അവർ പറയുന്നതു്. അങ്ങിനെ സമ്മതിക്കുന്നവരെ ഈ നിയമത്തിൽനിന്നും ഒഴിവാക്കാൻ പാടില്ലെന്നു പറയുന്നതു് കർക്കശ്യമല്ലേ?

മിസ്റ്റർ എ. മാധവപ്രഭു : അതേപാട്ടാതന്നെ ഞാൻ എല്ലാപ്പോഴും കൊടുക്കാമെന്നു ഒരു മനഃശ്യാൻ മറ്റൊരാളോടു പറഞ്ഞാൽ അതേ പാട്ടമേ അയാൾക്കു കിട്ടുകയുള്ളു.

മിസ്റ്റർ ജോസഫ് പെട്ട : എവിടെയെങ്കിലും ചെയ്യുവാനുള്ള അധികാരം നിലനില്ക്കുന്നുണ്ടല്ലോ?

മിസ്റ്റർ ബി. എം. പീറ്റർ : ഈ ബില്ലുകൊണ്ടുള്ള ഇണം...

Deputy President : Does the Dewan Peshkar want to delete 'എന്നും'? Then will he be satisfied? The mover says that he does not want to give fixity.

Mr. A. Madhava Prabhu (Diwan Peishkar) : My point is this. When he says "I may be allowed to pay this pattam

പാട്ടച്ചിട്ടിൽ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുള്ളപാട്ടം ജന്മിക്കു കൊടുക്കട്ടെ, കൊടുക്കാതിരിക്കട്ടെ, അന്നുള്ള പാട്ടമേ ഇന്നു കൊടുക്കുകയുള്ളൂ എന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല. ഇതിൽ പ്രത്യേകാൽ തെങ്ങുകൃഷി ചെയ്യുന്നവരെ ഒഴിവാക്കണമെന്നാണു് ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്. അങ്ങിനെ അവരെ ഒഴിവാക്കണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ എല്ലാപ്പോഴും ആ പാട്ടമേ അവരിൽനിന്നു വസൂലാക്കാൻ പാടുള്ളുവെന്നാണു് അർത്ഥംവരുന്നതു്.

മിസ്റ്റർ ജോസഫ് പെട്ട : പാട്ടം വെളിപ്പിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ. എവിടെയെങ്കിലും ചെയ്യാമെന്നുണ്ടു്.

മിസ്റ്റർ എ. മാധവപ്രഭു : അതു് ഈ റസല്യൂഷന്റെ വ്യാഖ്യാനമാകുകയില്ല. ഇപ്പോൾ ഈ പ്രമേയത്തിന്റെ നില ആലോചിച്ചാൽ ഇതു വളരെ സൂക്ഷിച്ചുവേണം പഠനാക്കുവാൻ. തെങ്ങുകൃഷി മാത്രമുള്ള പാട്ടച്ചിട്ടാണെങ്കിൽ അതു് ഒഴിവാക്കണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ കുറച്ചു വ്യത്യാസമുണ്ടു്. That is entirely a different matter. ഇതിൽ അധികവും കൊച്ചി തിരുമലദേവസ്വം വക വസ്തുക്കൾ പെടും. അവിടെ അഞ്ചര അണയും ആറണയും ഏഴണയുമാണു് നികുതി ഉൾപ്പെടെയുള്ള പാട്ടം. അതിന്നു് ഇത്രത്തേങ്ങു പാട്ടം കൊടുക്കണം എന്നു ഉണ്ടായിരിക്കും. കുറഞ്ഞ വിലയുള്ള കാലത്തു വു അണ പാട്ടം കൊടുക്കേണ്ടതിന്നു് ൧൬ നാളികേരം കൊടുക്കണം. വിലകൂടുതലുള്ള ഇക്കാലത്തു് ൩ നാളികേരം കൊടുത്താൽ മതി. ഇതാണു് ഇതിന്റെ ആകപ്പാടെയുള്ള സത്തു്. അതുകൊണ്ടു് ഈ സംഗതി വളരെ പ്രധാനമായി ആലോചിക്കേണ്ടതാണു്. You take me away from the field of this Bill

Deputy President : With regard to the interpretation of the resolution I do not think that the Diwan Peishkar's view is correct.

മിസ്റ്റർ സി. എൻ. ഇട്ടിമ്പി നമ്പൂതിരി : പാട്ടം കൂടുവാനോ കുറയുവാനോ.....

മിസ്റ്റർ എം. ശിവരാമനോൻ : ഇതു കുറെകൂടി വിശദമാക്കുവാൻണ്ടു്. ഇപ്പോഴുള്ള കടിയാനെ ഒഴിവാക്കുകയാണെങ്കിൽ മേലാൽ വരുന്ന കടിയാനും പാട്ടം കൂടുവാൻ പാടില്ലെന്നുള്ള നിലക്കു് അയാളേയും ജന്മിക്കു് ഇഷ്ടമുണ്ടെങ്കിൽ ഒഴിപ്പിക്കാം. കടിയാനെ ഒഴിപ്പിക്കുവാനുള്ള അവകാശം ജന്മിക്കുണ്ടെന്നുള്ള നിലയിൽ വേണം ഈ പ്രമേയത്തെ ഗണിക്കുവാൻ.

മിസ്റ്റർ ബി. എം. പീറ്റർ : ദിവാൻ പേഷ്കാർ അവർക്കു വളരെ ശക്തിയായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റൊരു സംഗതി സ്ഥിരാവകാശം ഉണ്ടല്ലോ എന്നതാണു്. സ്ഥിരാവകാശമേന്മയുടേക്കു വേണ്ട എന്നാണു് അവർ പറയുന്നതു്. ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി നോക്കിയാൽ സ്ഥിരാവകാശമല്ല വസ്തു തന്നെ കടിയാന്റെ കയ്യിൽ ഇരിക്കുന്നതു എത്ര ദിവസത്തേക്കാണു്? കടിയാൻ എത്രെങ്കിലും തരത്തിൽ വല്ല ആറാളുകളും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു് കൈക്കേറുന്നതിന്നു പറ്റിയ ഒരു നിയമമാണുള്ളതെന്നാണു് ഞാൻ പറയുന്നതു്. അഗ്രികൾച്ചർ റിലീഫ് ആക്ട് പ്രകാരം വളരെയെല്ലാം ഗുണങ്ങൾ കൊച്ചിയിലെ കടിയാനാക്കു് നൽകിയെന്നു പറയുകയുണ്ടായി. ൧൦൭൧ തൽ ൧൧൪൪ വരെ ഭീമമായ തുക അവർക്കു് ഇളവു ചെയ്തു കൊടുത്തുവെന്നാണു് പറയുന്നതു്. ഈ ഭീമം ഭീമം എന്നു പറയുന്നതു് എന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ഈ കൊച്ചി കണ്ട

ന്തർ താലൂക്കിൽ ആകപ്പാടെ പ്രധാനമായ ജന്മിമാരെപ്പറ്റി എനിക്കറിയാം. ഇവിടെയുള്ളവർ അധികവും പാട്ടം വസുൽചെയ്തു വരുന്നത് വസ്തു റിക്കവറി ആക്ട് പ്രകാരമാണ്. ഒരു ഗസറ്റു തെറിയിൽ അവർ ഉടനെ വസ്തു വില്പനയായി. ൧൦ മുതൽ ൧൧ വരെ കടിയായ്ക്കുന്ന ഇളവു ചെയ്തു കൊടുത്തു അവരെ രക്ഷിച്ചുവെന്ന ഭീമസ്വരം കേട്ടാൽ ജന്മി കടിയായ്ക്കും വലിയ ഗുണമാണു ചെയ്യുന്നതെന്നു തോന്നിപ്പോകും. പക്ഷെ ഇന്നും നാസ്തി.

ബഹുമാനപ്പെട്ട അന്തിക്കാട് മെമ്പർ പറയുകയുണ്ടായി നാളികേരത്തിന്റെ വില കൂടിയതുകൊണ്ട് കടിയായ്ക്കുന്ന യാതൊരു പരിഭ്രമത്തിനും അവകാശമില്ല എന്ന് അത് ജന്മിയുടെ വസ്തുവിൽ നിൽക്കുന്ന തെങ്ങിൽനിന്നുള്ള നാളികേരമാണ്. അതു തീർച്ചയായും വാങ്ങാൻ ജന്മിക്കു അർഹതയുള്ളതാണ് എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദം. തൃശ്ശിവപേരൂർ, മുകുന്ദപുരം ഈ താലൂക്കുകളിലെ നില എങ്ങിനെയാണെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞു കൂടാ. നാളികേരത്തിന്റെ വിലയേയോ എണ്ണത്തേയോ നിണ്ണയിച്ചിട്ടുള്ള ഇവിടെ പാട്ടം നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഞാൻ ഇതിൽ പ്രധാനമായി എന്റെ മനസ്സിൽ കരുതിയിട്ടുള്ളതു കൊച്ചി തിരുമലദേവസ്വം കടിയായ്ക്കാരെ സംബന്ധിച്ചാണ്.

മിസ്റ്റർ എ. മാധവപ്രഭു: അവിടെ പാട്ടം കൊടുത്തിട്ടില്ലെങ്കിലും ഒഴിപ്പിക്കുകയും അവിടെ എന്താണ് അഞ്ചു കൊല്ലം മുമ്പുള്ളതുകൂടി ഇതുവരെ ഒഴിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. You get the benefit without any of these things.

മിസ്റ്റർ ബി. എം. പീറ്റർ: ഈ വസ്തു റിക്കവറി ആക്ട് കൊണ്ട് കടിയായ്ക്കാരിൽ ഭൂരിപക്ഷം പേക്ക് വസ്തു നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഇന്നവർക്ക് വസ്തുക്കളില്ല. ദോഷം പറയട്ടെ. മുമ്പ് ൨ പുത്തൻ ആയിരുന്നത് വലിച്ചു പിന്നീട് നാലു പുത്തൻ. ഇപ്പോൾ തെങ്ങൊന്നു കളി. യാണ് അവിടത്തെ പാട്ടം. അത് നാളികേരത്തിന്റെ വിലയെ കണക്കാക്കിയല്ല. ജന്മിയായ അപ്പന്റെ വാക്കു കടിയായായ മകൻ യഥേഷ്ടം സ്വീകരിച്ചു സമ്മതിച്ചു. ഇവിടത്തെ പലേ ഭാഗങ്ങളും നോക്കിയാൽ നിലമായും തരിശു ഭൂമികളായും കിടന്നിരുന്നവയിൽ പ്രയത്നിച്ചു കടിയായ്ക്കാൻ അവയെ തെങ്ങിൻ തോപ്പുകളാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അങ്ങിനെയാണ് ഇവിടെ തെങ്ങിൻ തോപ്പുകൾ അധികവും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. അതല്ലാതെ ജന്മിയുടെ പ്രയത്നമൊന്നുമല്ല. ആ സ്ഥിതിക്കു മൂന്നു തേങ്ങ കൊടുക്കുവാനുള്ള അർഹതപോലും ഇപ്പോൾ ഇല്ലെന്നാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്. തിരുമല ദേവസ്വം ഇവിടെ ൮ ൫-ലോ ൮ ൩-ലോ ആണ് കണ്ടെഴുത്തു നടത്തിയതെന്നു തോന്നുന്നു, അന്ന് പാട്ടം നിണ്ണയിച്ചതിനുശേഷം പാട്ടച്ചിട്ട് എഴുതിയത് പലേ കൊല്ലങ്ങളിലാണ്.

മിസ്റ്റർ എ. മാധവപ്രഭു: അന്നുള്ള പാട്ടമേ ഇന്നുമുള്ള. പക്ഷെ നിരക്കിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്.

മിസ്റ്റർ ബി. എം. പീറ്റർ: ആദ്യം കണ്ടെഴുതിട്ടുള്ള നിരക്കനുസരിച്ച പാട്ടമല്ല കടിയായ്ക്കുന്ന ഈ നിയമനുസരിച്ചു കെടുകേണ്ടി വരുന്നത്. ഇന്നത്തെ നാളികേരത്തിന്റെ വിലയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള പാട്ടം വസുലാക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നടപ്പിൽ വരുത്തിയാൽ അന്നത്തെ കണ്ടെഴുത്തും ആ പാട്ടശീട്ടായി യാതൊരു ബന്ധവും ഇല്ല. കണ്ടെഴുത്തു വസ്തു നോക്കിനടത്തി. പക്ഷെ ആ പാട്ടം അല്ല അവർ കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്നത്. എത്ര കാലത്തു പാട്ടു ശീട്ട് എഴുതിയോ ആ കാലത്തെ നാളികേര വിലയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി അവർ പാട്ടം മേലാൽ കൊടുക്കേണ്ടി വരുന്നു. ഇതിനും പുറമെ ൧൦ ൩ മുതൽ ൧൧ ൩ വരെ സാമ്പത്തികാധ:പതനം മൂലം കൊച്ചിയിലെ കടിയായ്ക്കാർ വളരെ കഷ്ടതകൾ അനുഭവിച്ചു. ആ പത്തു കൊല്ലമായി അവർ കഷ്ടപ്പെട്ടും അരിഷ്ടിച്ചുമാണ് ജീവിതം കഴിക്കുന്നത്. അതുകൂടാതെ വലുതായ ഒരു കടത്തിനും അവർ വിധേയരായിരിക്കുന്നു. അങ്ങിനെയിരിക്കുന്നവർക്ക് ഇപ്പോൾ ഒരു സുവർണ്ണകാലം വന്നിട്ടുള്ളതിന്റെ ഒരു ഓഹരിയെങ്കിലും കൊടുത്തു കൂടെ എന്നാണു ബഹുമാനപ്പെട്ട ചാലക്കുടി മെമ്പർ ചോദിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം രണ്ടു കൊല്ലത്തേക്കെങ്കിലും നീട്ടിക്കൊടുക്കുവാൻ ഞാനും സമ്മതിക്കുന്നത്. എന്തെങ്കിലും തരത്തിൽ ഒരു ആനുകൂല്യം കൊടുക്കണമെന്നു എനിക്കും അപേക്ഷയുള്ളു. കഷ്ടപ്പെട്ട കടിയായനെ സഹായിക്കയല്ലാതെ ഇന്നതരത്തിൽ കൊടുക്കണമെന്ന് ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. ൧൦ കൊല്ലത്തെ കഷ്ടതയനുഭവിച്ചവർക്ക് രണ്ടു കൊല്ലത്തെ സുവർണ്ണകാലമെങ്കിലും കിട്ടുമല്ലോ. ഇപ്പോൾ ഗവണ്മെണ്ടു കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നത് പഴയവഴിക്കുള്ള ഒരു പുതിയ കണ്ടു പിടത്തമാണു എന്നും ജന്മിക്കു പാട്ടം കൂട്ടാനും ഇന്നു അതിനു എടുത്ത കൌശലം ഇതാണ്. ഇന്നു നാളികേരത്തിന്റെ വിലകൂട്ടി നാളെ

വില കുറയുമ്പോൾ വേറെയൊന്നു കൊണ്ടുവരും. എത്രയായാലും ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചു നമ്മൾ പ്രധാനമായി കരുതേണ്ടതു് കടിയായെൻ്റെ വിയപ്പു് തുളുങ്കിനെ വകവക്കാതെ ജന്മിയെ മാത്രം രക്ഷിച്ചാൽ മതിയെന്നാണെങ്കിൽ ഈ പ്രമേയം പ്രസ്തുത ചെയ്യുവാൻതന്നെ ഒരുങ്ങുന്നില്ല. അതല്ല ആ സാധുവിൻ്റെ വിയപ്പു് തുളുങ്കിയെയാണു് നാം ഗൗരവനീക്കേണ്ടതു എന്നാണു് എൻ്റെ ബോധ്യം. അതുകൊണ്ടു് പ്രമേയം പ്രസ്തുത ചെയ്യുന്നു. രക്ഷിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ തീച്ചയായും ഏതെങ്കിലും ഒരു കാലാവധി കൊടുക്കുക. എന്നാൽ ആദ്യം എൻ്റെ മാനു് സ്റ്റേഫിതൻ്റെ ഭേദഗതിയോടുകൂടിയ പ്രമേയം പ്രസ്തുത ചെയ്യണമെന്നു ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. അതിന്നു ശേഷം എൻ്റെ പ്രമേയം വോട്ടിനിട്ടാൽ മതിയാകും.

Deputy President: The first amendment is accepted by the mover.

മിസ്റ്റർ പി. കുമാരൻ എഴുത്തശ്ശൻ: സർ, എനിക്കു ഒരു സംഗതി വിശദമാക്കാൻണ്ടു്. ഈ പ്രമേയത്തെ സംബന്ധിച്ചു ഞാൻ പ്രസംഗിച്ച അവസരത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ഒരു സംഗതി പ്രസിഡണ്ടിൻ്റെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടു വരുവാൻണ്ടു്. ഞാൻ ൫-ാം വകുപ്പു് രണ്ടാം ഉപവകുപ്പിനെപ്പറ്റി മാത്രമേ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളു. അതുകൊണ്ടു് ഭേദഗതിയോടുകൂടിയ പ്രമേയം വോട്ടിനിട്ടു് വോട്ടു കിട്ടാതെ വന്നാൽ വിഷമിക്കും.

മിസ്റ്റർ എ. വി. മുത്തേടൻ: ൫-ാം വകുപ്പിൽ തെങ്ങിൻ തോപ്പുകാരുടെ കയ്യിൽ എന്നേ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളു.

Mr. P. Kumaran Ezhuthassan (Vdakkancheri): According to me, Sir, this resolution has absolutely nothing to do with clause (1) of section 5. Read and you will find. It touches clause 2 only. Why confuse the issue? Let us clarify the issue before you vote.

മിസ്റ്റർ കെ. എസ്സ്. പണിക്കർ: ഓരോ മെമ്പർമാർക്കു് ഇത്ര സമയം വീതമേ സംസാരിക്കുവാൻ പാടുള്ളുവെന്നു നിയമമില്ലേ?

Deputy President: Therefore, no amendment is necessary for the amendment.

Amendment put and lost

Mr. B. M. Peter (Latin Christian-Mattancheri): A poll, Sir.

Ayes

1. Messrs. P. Narayana Menon	10. „ K. M. Ibrahim
2. „ L. M. Pylee	11. „ K. R. Achyuthan
3. „ A. V. Moothedan	12. „ B. M. Peter
4. „ P. Kumaran Ezhuthassan	13. „ Thomas Karikkasseri
5. „ Ephraim Ouseph	14. „ K. T. Achyuthan
6. „ Joseph Pettah	15. „ P. P. Devassy
7. „ C. V. Iyyu	16. „ C. J. Luiz
8. „ A. T. Kunhippalu	17. „ V. K. Kutty
9. „ K. S. Panicker	18. „ P. K. Krishnan

Noes

1. Mrs. A. N. Menon	13. Rao Sahib I. N. Menon
2. Mr. A. B. Salem	14. Mr. V. K. Aravindaksha Menon
3. „ Eachara Menon	15. „ P. V. Raphael
4. „ T. A. Ramachandra Ayyar	16. Rao Sahib Dr. T. Verghese
5. „ Nanu Menon	17. Mr. M. Sivarama Menon
6. „ C. Kunhan Nambudiripad	18. „ B. V. K. Menon
7. „ V. K. Bhaskara Menon	19. „ C. J. Mathew
8. „ Ittiravi Nambudiripad	20. Rao Sahib M. M. Paul
9. „ N. Govinda Pai	21. Khan Sahib Y. Muhammad
10. „ V. N. Subbarayan Chettiyar	Roshan Sahib Bahadur
11. „ A. Madhava Prabhu	22. Mr. S. Venkiteswaran
12. Rama Varmha Tampuran	

Deputy President: 18 for and 22 against. The motion is lost.

Resolution put and lost